నెత్తురు చిమ్మిన గుడ్డలు!

సికిందర్

లాల్ పూర్తయిన సిగరెట్ ని విసిరేసి, కారు దిగుతూ ఆ ఇంటికేసి చూశాడు. "వెల్, పోలీసులింకా రాలేదు, పార్ట్నర్" అన్నాడతను.

జాన్ కూడా దిగి, "వస్తూండవచ్చు, పార్ట్నర్" అన్నాడు.

"ఆమె పిలిచిందో లేదో...." లాల్ అంటూ గేటుని సమీపించాడు. గొళ్ళెం పెట్టబడిలేదు. నెట్టుకొని లోనికి నడిచాడు.

జాన్ అతన్ననుసరించాడు.

ఇద్దరూ మట్టిబాటగుండా ఆ ఇంటికేసి నడిచారు. ముందు తలుపు మూసి వుంది. ప్రక్కన కూడా మూసి వున్న అద్దాల కిటికీలోంచి లైటు వెలుగు ప్రసరిస్తోంది. బయటంతా చీకటిగా, నిర్మానుష్యంగా వుంది.

లాల్ చుట్టూ చూస్తూ, "కారు ఏదీ?" అన్నాడు.

జాన్ కూడా చూసి, ఉలిక్కిపడ్డాడు. "అవును,

ఆమె కారులోనే వచ్చానంది .... కారిక్క
పార్టనర్ —"

"ఏమిటి?"

"జాగ్రత్తగా వుండాలి!"

"ఎందుకు?"

"మనమేదో ట్రాప్‌లోకి నడిచినట్లున్నాం....'

లాల్ ఆగిపోయి. అతనివైపు తిరిగి చూశాడు. "ఇప్పుడు మనల్ని ఎవరో వెనుక నుంచి నెత్తిమీద పట్టుకెళ్ళి ఇంట్లో కట్టి పడేస్తారంటావా?"

తలూపాడు జాన్.

"సిగ్గు లేకపోతే సరి!" కసిరాడు లాల్, వరం మెట్లెక్కుతూ.

మాట్లాడకుండా జాన్ వెనుక వెళ్ళాడు.

లాల్ తలుపు దగ్గరకెళ్ళి, నెట్టబోతూ ఆగి, కర్చీ తీశాడు జేబులోంచి.

"నీ చేతులు కట్టేసుకో, దేన్నీ ముట్టుకోకు!" అన్నా జాన్‌తో.

అప్పుడు బెల్ పుష్ నొక్కాడు, కర్చీఫ్ పట్టుకొని లోన రింగయింది. కానీ జవాబు లేదు.

"సునీతగారూ!" పిలిచాడతను.

అప్పుడూ జవాబు లేదు.

"మేం వచ్చేశాం, సునీతగారూ!"

నిశ్శబ్దమే రాజ్యమేలుతోంది. లాల్ తలుపుని చిన్నగా నెట్టాడు. అది తెరచుకుంటోంటే లోనికి తొంగి చూశాడు.

"ఇంట్లో లేనట్లుంది, పార్టనర్. కారులో వెళ్ళిపోయి వుంటుంది...." అన్నాడు జాన్.

"ఎలా వెళ్తుంది? ఇక్కడ—ఓహ్—మనల్ని రమ్మని పిలిచి?"

"ధైర్యం చెదిరి వుంటుంది, చెక్కేసింది."

"అయితే పోలీసుల్ని పిలిచి వుండదు" అన్నాడు లాల్, లోపలి కదుగులేస్తూ.

అతను లోపలికెళ్ళి, ఆ హాలులో చుట్టూ చూశాడు.

జాన్ అతని ప్రక్కన చేరి, ఎడమ వైపు గది తలుపు దగ్గర చూపించాడు. "అదిగో పార్ట్‌నర్ శవం."

లాల్ అటుకేసి గబగబా నడిచాడు. అక్కడ నిలబడి వంగి చూశాడు. అది వెల్లికిలా నే పడివుంది. వళ్ళంతా గాయాలున్నాయి. నేలంతా రక్తం. కత్తి ఇంకా కడుపు లోని ఒక గాయంలోనే వుంది. శవం కళ్ళు తెరిచి వున్నాయి....

"లేదు ప్రాణం...." అన్నాడు జాన్.

"చాలా సేపే అయివుండాలి" అన్నాడు లాల్ వెనక్కి తిరుగుతూ. "వెల్, నువ్వెళ్ళి ఫోన్ చెయ్! త్వరగా రమ్మను వాళ్ళని, క్విక్!"

జాన్ పెద్ద పెద్ద అంగలేశాడు ఫోన్ దగ్గరకి, కర్చీఫ్ తీసి పట్టుకొని.

2

"హలో ఫ్రెండ్స్, హలో. ఇక్కడెలా దొరికింది మీకు శవం?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ బాలకృష్ణన్, కారు దిగి వస్తూ.

"శవా లెక్కడైనా దొరుకుతాయి!" అన్నాడు లాల్, అతనితో తిరిగి ఇంట్లోకి నడుస్తూ.

వెనుక సిబ్బంది వచ్చింది.

"మీరెలా వచ్చారిక్కడికి?" అడిగాడు కృష్ణన్

మళ్ళీ.

"పిలిపించబడ్డాం...." అన్నాడు లాల్.

వచ్చి చూస్తే ఆమె లేదు. శవం మాత్రమే వుందిక

"ఎవరిది?"

"భర్తది."

"అసలేం జరిగింది?"

"ఏమో, చెప్పలేదు."

"మీకేం చెప్పింది?"

"ఆరున్నరకి ఫోన్ చేసి వెంటనే తన ఇంటికి రమ్మ తను అప్పుడే బయటినుంచి కారులో వచ్చిందట. ఇ కెళ్ళి చూస్తే భర్త రక్తం మడుగులో పడివున్నాడట మేం తక్షణం వస్తున్నామని చెప్పి, వెంటనే పోలీసు ఫోన్ చేయమన్నాను. కానీ వచ్చి చూస్తే ఇక్క పోలీసులూ లేరు, ఆమె లేదు."

"కారులో వెళ్ళిపోయిందా?"

"అవును. భయపడి వుంటుంది. ఏ ఫ్రెండ్ దగ్గరికి వెళ్ళిపోయి వుండాలి."

"ఫ్రెండ్స్‌ని రప్పించుకోవాలి" అన్నాడు కృష్ణన్ హాలులో ప్రవేశిస్తూ.

అక్కడ శవం అలాగే వుంది. అతనికి ముప్ఫై ఏళ్ళు వుంటాయి. తెల్లగా సున్నితంగా, ఆరోగ్యంగా వున్నాడు. వంటిమీద ప్యాంటు షర్టూ వున్నాయి. కాళ్ళకి బూట్లు. జుట్టు చెదరలేదు. నూనెరాసి చక్కగా దువ్వి వుంది. చొక్కాకి గుండీలు చెక్కు చెదరలేదు. బట్టలెక్కడా నలగలేదు, రక్తం మరకలు తప్పితే!

సమీపంలో ఏ వస్తువూ లేదు, రక్తం మడుగు తప్ప.

ఫోటోగ్రాఫర్ తన పని కానిచ్చాడు.

డాక్టర్ పరీక్షకు పూనుకున్నాడు.

కృష్ణన్ సిగరెట్ వెల్గించుకున్నాడు. "ఆమె పేరేమిటి లాల్?"

చెప్పాడు లాల్.

"ఇతని పేరు?"

"చెప్పలేదామె...." అన్నాడు లాల్ టైము చూసుకుంటూ, "ఓ.కే, కృష్ణన్. ఇక మీరు చూసుకోండి, మేం వెళ్తాం. ఆమె మమ్మల్ని పిలిపించింది గానీ, చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయింది. ఆమె మా క్లయంట్ కాదు. కాబట్టి మేం ఏ బాధ్యతా తీసుకోవడంలేదు, తిరిగి ఆమె కన్పించి ఏదైనా కోరేవరకూ. అంతవరకు మీరే చూసుకోండి, గుడ్ నైట్."

"గుడ్ నైట్ లాల్, గుడ్ నైట్."

3

తిరిగి ఆఫీసుకు చేరుకొని, పైకి మెట్లెక్కి వెళ్ళినప్పుడు కారిడారులో తచ్చాడుతూ ఓ స్త్రీని చూసి చటుక్కున ఆగిపోయారు డిటెక్టివ్ లిద్దరూ.

ఒకరొన్నకరు ప్రశ్నార్థకంగా చూసుకొని, తిరిగి కదిలారు.

ఆమెని సమీపిస్తూండగా, ఆమె చూసి చిరు నవ్వు నవ్వింది. ఆమె దగ్గరాగి డిటెక్టివ్‌లు కలవరపడుతూ చూసీ, చటుక్కున తేరుకున్నారు. అప్పుడు లాల్, ఆమెని ఆపాదమస్తకమూ చూశాడు. ఆమె తెల్లని రంగులో, చక్కని శరీర సౌష్టవంతో, ఆకర్షణీయంగా వుంది. ఆమెలో ఏమాత్రం ఆందోళన లేదు.

"నమస్తే, లాల్."

"నమస్తే" అన్నాడు లాల్, చూపులు ఆమె కళ్ళలోకి సారిస్తూ, "మీరు..."

"నేనిక్కడ చాలా సేపట్నుంచీ ఎదురు చూస్తున్నాను...." అందామె, నిట్టూరుస్తూ. "మీరు లేరు. ఇంకా పావు గంట చూసి వెళ్ళిపోదామనుకుంటున్నాను. ఇంతలో మీరొచ్చేశారు."

లాల్ బాధగా చూశాడు. "ఇబ్బంది పడ్డారు.... వచ్చేముందు ఫోన్ చేసి వస్తే బాగుండేది."

"నాకా ఆలోచన రాలేదు."

ఆమెని చూస్తున్న కొద్దీ జాన్ ముఖంలో క్షణ క్షణం రంగులు మారుతున్నాయి. గబుక్కున తలుపువైపు మళ్ళి, తాళం తీయసాగాడు.

"రండి" అన్నాడు లాల్, ఆఫీసులోకి నడుస్తూ.

అప్పుడు మళ్ళీ ఇద్దరూ చూపులు మార్చుకున్నారు. జాన్ ఏదో హెచ్చరిక చేశాడు కళ్ళతో.

లోపలికొచ్చి ఆమె లాల్ ఎదురుగా టేబుల్ ముందు కూర్చుంది. లాల్ ఆసక్తిగా చూశాడు. ఆమె నిదానంగా చూసింది.

"చెప్పండి, ఏం కావాలి మీకు?" అడిగాడు లాల్ చివరికి. "మీరెలా వచ్చారు, కారులో వచ్చారా?"

"ఎందుకలా అడిగారు?" అందామె ముఖం చిట్లిస్తూ.

"కింద పార్కింగ్ కష్టంగా వుంది. ఎక్కువసేపు వుంచడానికి వీల్లేదు."

"ఓహ్, నేనింటి నుంచి కార్లోనే బయల్దేరాను. ఇక్కడ డ్రాప్ చేసి వెళ్ళిపోయాడు డ్రైవర్. మళ్ళీ రానవసరం లేదన్నాను. ఆటోలో పోతాను...."

లాల్ ఓరకంట జాన్ని చూశాడు.

జాన్ కోరగా ఆమెని చూశాడు.

ఆమె చెప్పింది, "మీరొక సహాయం చేయాలి. నా స్నేహితురాలు ఇబ్బందుల్లో వుంది. ఆమె మీ దగ్గరికి నన్ను పంపింది...."

"మీ స్నేహితురా లెవరు?"

"సునీత."

డిటెక్టివ్‌ల ముఖాలు కందిపోయాయి.

"ఐసీ.... చెప్పండి, ఆమెకేమైంది?" అడిగాడు లాల్ కుదుటపడుతూ.

"ఆమె భర్తవల్ల చాలా యిబ్బందులు ఎదుర్కొంటోంది. వివాహమైన ఈ నాలుగేళ్ళలో ఏ రోజు ఆమె సుఖపడలేదు. భర్తతో విసిగి వేసారిపోయింది...."

"భర్త ఎవరు?"

"నరేష్‌కుమార్. జైకో ఆటో మొబైల్స్‌లో మార్కెటింగ్ మేనేజర్."

"ఎలా వుంటాడు?"

నవ్వింది ఆమె, "మల్లాది నవలలో హీరోలా వుంటాడు."

"వివరంగా చెప్పండి."

ఆమె నవ్వుతూనే చెప్పింది, "ఎలా చెప్పాలి! సిల్లీగా వుంటుంది.... అతనికి చదువూ, అందం, సంస్కారం అన్నీ వున్నాయి. కానీ మనుషుల్లో మెలగడం తెలియదు. బిడియం, తెలివితేటలు అంతంత మాత్రం. ఓ వ్యాపకం, సరదా లేవు. తెలీవు. ఖాళీ సమయాన్ని ఎలా గడపాలో కూడా తెలియదు. ఇతరుల అవసరాలే కాదు, తన అవసరాలు కూడా గుర్తించని మొద్దురకం. అన్నీ భార్య చెప్పాలి, చేసిపెట్టాలి. భార్యతో ఎలా కాలక్షేపం

చేయాలో తెలియదు. యింట్లో వున్నంతసేపూ నిద్ర పోతాడు. యెంతో అవసరమైతే తప్ప ఆమెతో మాట్లాడడు. ఇక షికార్లు సినిమాలనేవి అతను కలలో కూడా తలచని విషయాలు...."

"చాలా కష్టం" జాన్ అన్నాడు.

"ఆమె విసిగిపోయింది, డిటెక్టివ్ గారూ. యిలాంటి మనిషితో ఎంత కాలం వేగుతుంది? విరక్తితో అతనిమీద పడి అరిచేది. అది పద్ధతి కాదని నేను మందలించాను. మంచిగా, నెమ్మదిగా, సహనంగా మార్చుకోవాలన్నాను. ఆమె అంటే అతనికిష్టం లేదని కాదు. ఆ మనిషికి తన యిష్టాయిష్టాలేమిటో తెలియదు. అసలే స్టేటస్ లేదు. ఈ టైపు మనుషులే అంత. తీసికెళ్ళి ఏ అడవిలో వది లేసినా అక్కడే బతికేస్తారు, దుంపలూ వేళ్ళూ తింటూ!"

"ఆ అవసరం రాదేమో!" జాన్ అన్నాడు, ఆమెను సూటిగా చూస్తూ.

"ఎలా తెలుసు, వచ్చిందేమో!" అందామె తనదైన ధోరణిలో, "ఇప్పుడీ పరిస్థితి చూస్తే అలాగే జరిగినట్టుంది. ఆమె వ్యవహారం బాగా ముదిరింది. ఈ మధ్య అతన్ని కొట్టడమే మొదలెట్టింది, డిటెక్టివ్ గారూ. సహనం ఎంతకని వహిస్తుంది, ఆ బుద్ధావతారంతో? చేతికందిన వస్తువుని అతని మీదికి విసిరి కొట్టడం నేర్చుకుంది.... అతను బెదిరి పారిపోతాడు. తిరిగి రెండు రోజులదాకా రాడు, ఆమె కోపం తగ్గేవరకూ. అంతే గానీ ఆమెని అదుపు చేయడు. కనీసం అనునయించలేదు కూడా. ఆమె మీద అధికారం చూపడానికే భయపడతాడు..."

"పై చేయి ఒకరిదే అవుతుంది" జాన్ అన్నాడు.

"అతనంత పిరికివాడు, డిటెక్టివ్ గారూ. తనంటే ఇంత భయపడే మొగుడూ ఓ మొగుడేనా అని ఆమె నా దగ్గర వాపోతుంది. తను ప్రేమగా దగ్గరకి తీసుకున్నా దూరంగా వెళ్ళిపోతాడు. చివరికామె విసిగి—మొన్న స్నానం చేయిస్తున్నప్పుడు—చెంబుతో కసిగొద్దీ నెత్తి మీద మొట్టిందట! గట్టిగానే మొట్టింది. తల చిట్లి నెత్తురు బొటబొటా కారుతూంటే—అది చూసి అతనక్కడే మూర్ఛపోయాడట!"

"దటీజ్ టూ మచ్!" అన్నాడు జాన్.

లాల్ మౌనంగా వింటున్నాడు.

ఆమె తిరిగి చెప్పింది. "అంతే, అప్పుడు లేచి—నువ్వు పెళ్ళానివి కావు, పిశాచివి! నన్ను బతకనివ్వవు, చంపేస్తావు! నేనిక్కడ వుండను, నీకిక కన్పించను!—అంటూ పరుగెత్తాడట వీధిలోకి....

"అలా వెళ్ళినవాడు ఇంతవరకూ జాడలేదు, డిటెక్టివ్ గారూ. నాలుగు రోజులైంది. ఎక్కడున్నాడో, ఏం చేస్తున్నాడో తెలియదు. ఆమె అన్నిచోట్లా వెతికింది. అందర్నీ అడిగింది. లాభం లేకపోయింది. ఎవరూ చూడలేదన్నారు. ఆఫీసుకు కూడా నాలుగు రోజుల నుంచీ వెళ్ళడం లేదట. అతనికి మతి చలించి ఏ ఊళ్ళమ్మట తిరుగుతున్నాడోనని ఆమె ఒకటే భయపడుతోంది....

"అలా జరిగి వుండదు" జాన్ అన్నాడు.

"ఏమో, ఎలా తెలుస్తుంది? అసలే పిరికి మనిషి. ఎంత షాక్ తినివుంటాడో మీరే వూహించండి. ఇక ఆమె పోలీసు రిపోర్టు యివ్వడం మంచిదనుకుంది. సాయంత్రమే నా దగ్గరకొచ్చి చెప్పింది. ఆ పని వద్దన్నాను. రాద్ధాంతం అవుతుంది. నలుగురికి తెలిస్తే

నవ్వుతారు. అతన్ని రహస్యంగా వెతికించి సమస్య పరిష్కరించుకోమన్నాను. మార్గం చెప్పమంది. నేను మీ దగ్గరికి వెళ్ళమన్నాను. కానీ ఎందుకో ఆమె భయ పడింది. నన్నే వెళ్ళమంది. ఫోటో కూడా ఇచ్చి పంపింది...."

"చూడండి, ఇతనూ ఆమె భర్త" అందామె బ్యాగు తెరిచి ఫోటో తీసినూ, "ఇదీ పరిస్థితి. ఇక మీరేం చేయ మంటారో చెప్పండి? ఈ కేసు మీరు తీసుకుంటారా? ఫీజు ఎంతైనా ఫరవాలేదు. అతన్ని మీరు వెతికి తీసు కొస్తారా? లేక పోలీసులకి తెలిపే అవసరం వుం టుందా....?"

లాల్ సాలోచనగా ఆ ఫోటోలోని రూపాన్ని చూస్తూ అన్నాడు, "ఇప్పుడు పోలీసులకి తెలిపే అవ సరం లేదు. ఇప్పుడామె యెక్కడుంది?"

"నాతో మాట్లాడి యింటికెళ్ళి పోయింది, నేనిటు వచ్చేశాను."

"ఎన్ని గంటలకి వెళ్ళింది?"

"అయిదున్నరకి."

"అయిదున్నరకా!"

"అవును, ఎందుకలా అడిగారు?"

"మీ దగ్గర్నుంచి ఆమె తిన్నగా ఇంటికే వెళ్ళిందా?"

"నాతో అలాగే చెప్పింది. ఇంకెక్కడికీ వెళ్ళదు."

"ఎందులో?"

"ఆమె కారులో."

"ఎంత సమయం పట్టవచ్చు?"

"అర గంటలో చేరుకోవచ్చు."

"అంటే ఆరులోపు ఆమె ఇంట్లో వుండొచ్చన్న

మాట?"

"అవును....ఎందుకీ ప్రశ్నలు?"

లాల్ చెప్పేలోపు ఫోన్ మోగింది. "ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ...." అంటూ దాన్నందుకున్నాడు. ఒక నిమిషం అవతలి మాటలు విని, మాట్లాడి పెట్టేశాడు.

"ఎక్కడ్నుంచి?" అడిగాడు జాన్, కుతూహలంగా చూస్తూ.

"కృష్ణన్ నుంచి" చెప్పి ఆమెవైపు తిరిగాడు లాల్. "వెల్, మీరు చెప్పడంలో ఎక్కడో పొరపాటు జరిగి నట్లుంది, మాడమ్. మీరు చెప్పిందంతా నిజమేనా? నా ఉద్దేశ్యం, మీ స్నేహితురాలు చెప్పిందాంట్లో మీకే సందేహమూ లేదుగా?"

"లేదు. ఆమె అబద్ధాలు చెప్పే రకం కాదు."

"సారీ, మిసెస్...."

"వనజ."

"లుక్ మిసెస్ వనజ, మీ స్నేహితురాలు అర గంటకే ఇంటికి చేరుకోలేదు. ఇంకా ఆలస్యంగా, అరు న్నరకి వెళ్ళి, ఇంట్లో రక్తం మడుగులో భర్త పడి వుండడాన్ని చూసినట్లు ఫోన్ చేసి మాకు చెప్పింది."

"ఏమిటీ!" అదిరిపడిందామె.

"అవును, మిసెస్ వనజ. అలా జరిగింది."

ఇంట్లో ఆమె భర్త....ఆమె భర్త....ఓహ్!"

"హత్య చేయబడ్డట్లు మాకు ఫోన్ చేసి వెంటనే రమ్మంది. కానీ మేం వెళ్ళేసరికి అక్కడ లేదు. కారులో ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయింది....ఆ కారు నెంబర్ మీకు తెలుసా, మిసెస్ వనజ?"

ఆమె గుటకలు మింగుతోంది, మొహమంతా చెమటనే

పట్టేసి.

"తెలుసు .... తెలుసు .... కానీ మీ రేమంటున్నా రసలు!"

"మిమ్మల్ని భయపెట్టడం నా అభిమతం కాదు, మిసెస్ వనజ, నెంబర్ చెప్పండి...."

" APL 3868 !!"

"గుడ్. ఇందాక వచ్చిన ఫోన్ కాల్ పోలీసుల నుంచి."

"పోలీసుల నుంచా! ఏమని?"

"ఆ కారు యాక్సిడెంట్ కి గురయిందట, కూకట్ పల్లి దగ్గర" చెప్పాడు లాల్, ఆమెను సానుభూతిగా చూస్తూ.

4

కారు శరవేగంగా దూసుకెళ్తోంది.

జాన్ చాకచక్యంగా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు ట్రాఫిక్ లోంచి. లాల్ అతని ప్రక్కన నోట్లో సిగరెట్ తో, సూటిగా రోడ్డుమీదికి చూస్తూ కూర్చున్నాడు. వెనుక సీట్లో ఆమె ఉద్రిక్తంగా కూర్చుని రకరకాల ప్రశ్నలు వేస్తోంది....

ప్రమాద స్థలానికి చేరుకునేసరికి పదిన్నరయింది.

అక్కడ రోడ్డువారగా ఆగి వున్న రెండు పోలీసు వాహనాలు, కొంత దూరంలో పెద్ద రావిచెట్టు దగ్గర గుమిగూడి వున్న మానవాకారాలూ, ఆ రాత్రివేళ నిర్జనంగా, నిశ్శబ్దంగా వుండే ఆ పరిసరాల్లో ఉద్రేకపూరిత వాతావరణాన్ని సృష్టిస్తున్నాయి.

బొంబే హైవే మీద ఆ సమయంలో ఎందుకో ట్రాఫిక్ మందకొడిగా వుంది.

లాల్ కారు దిగుతూ ఎదురొచ్చిన ఒక సబిన్స్

ప్రశ్నించాడు, "ఎనీ క్యాజువాలిటీస్?"

"నో సర్, కార్లో ఎవరూ లేరు."

లాల్ అతనితో వెళ్ళి ఆ కారుని చూశాడు. వెనుక జాన్, వనజ దిగి వెళ్ళారు. ఆ కారు సరిగ్గా రెండు హెడ్ లైట్ల మధ్యగా చెట్టుకు గుద్దుకొని ఆగి వుంది. తెల్ల రంగు ఫియట్ కారు. డ్యామేజి ఏమీ జరగలేదు. రోడ్డు పూర్తిగా దిగిపోయి, కుడివైపు ఒరిగి వుంది. లైట్లన్నీ ఆఫ్ చేసి వున్నాయి. ముందు డ్రైవింగ్ సీటు వైపు డోరు, వెనుక ఎడమ వైపు ప్యాసింజర్ డోరూ తెరచి వున్నాయి. పోలీసుల చేతుల్లో టార్చిలైట్ల వెలుగు కారు లోపలా మీదా అంతటా ప్రసరిస్తోంది.... లోపల ఎటు వంటి వస్తువులూ లేవు.

ఆ కారుని గుర్తించి వనజ, "ఓహ్, సునీత ఏమైంది!" అనరిచింది.

ఒక పోలీసు అధికారి ఆమె వైపు తిరిగాడు, "సునీత ఎవరు?"

"ఈ కారు ఓనరు" చెప్పాడు లాల్. "ఆమె ఒక హాస్పిటలం నుంచి పారిపోయి వచ్చింది."

"మై గాడ్! సో దిసీజ్ మర్డర్ బిజినెస్."

"ఈ యాక్సిడెంట్ రిపోర్టెవరిచ్చారు?"

"ఎవరో లారీ డ్రైవర్, తను వస్తూంటే ఇలా కన్పించిందట.... అజ్ఞాతంగా వుండి ఫోన్ చేశాడు.

"ఎన్ని గంటలకి?"

"ఎనిమిదిన్నరకి."

"మీరొచ్చి ఎంత సేపయింది?"

"అర గంట."

"అప్పటి ఎప్పీయరెన్స్ ఎలా వుంది?"

"కారు ఇదే పొజిషన్‌లో వుంది. దీన్నిలాగే వుంచి ఈ చుట్టుపక్కలంతా చూశాం. చాలా దూరం వెతికాం యెవరూ కన్పించలేదు గాయాలతో. కేసు బుక్ చేసి సిటీకి టో చేద్దామనుకుంటున్నాం కారుని. ఇంతలో మీరొచ్చేసి యిలా అంటున్నారు...."

"వెల్, ఆమె వెళ్ళిపోయే తొందర్లో యాక్సిడెంట్ చేసి వుంటుంది. దీన్నిక్కడ వదిలేసి మరో వెహికల్‌లో లిఫ్ట్ అడిగి వెళ్ళిపోయుందేమో..చాలా దూరం వెళ్ళిపోయి వుంటుంది ఈ పాటికి. కారుని టో చేసే ముందు వేలి ముద్రలు చూడండి. ఫోటోగ్రాఫ్స్ కూడా తీసుకుంటే మంచిది...."

"కానీ మిస్టర్ లాల్, కారు ఇలా రాంగ్ సైడ్‌లో వచ్చి ఎలా గుద్దుకుంది?

"రాంగ్ సైడ్‌లో వచ్చింది కాబట్టే గుద్దుకుంది" అన్నాడు లాల్, జాన్ వైపు తిరుగుతూ. "నువ్విక్కడ చూసుకో, వేలిముద్రలు చాలా ముఖ్యం. క్షుణ్ణంగా చూడు. యాక్సిడెంట్‌లో వాస్తవికత ఎంత వుందో చూడు. నిజంగా జరిగిందా? సృష్టించబడిందా? నేను బయల్దేరుతాను...."

"ఎక్కడికి?"

"వచ్చి చెప్తాను."

5

కారు స్టార్టుచేసి పోనిస్తూ లాల్, ప్రక్కన వనజని చూశాడు. "చెప్పండి, ఎటు పారిపోవాలనుకుందామె?"

"అదే నాకూ తెలియడం లేదు."

"ఆమెదే ఊరు? తల్లిదండ్రులెక్కడున్నారు?"

"మెదక్ దగ్గర ఏదో ఊరు."

"ఐ సీ....దారి కూడా ఇదే. కానీ దురదృష్టం కొద్దీ ప్రమాదంలో చిక్కుకుంది."

"మరి కారు వదిలేసి ఎక్కడికి వెళ్ళిపోతుంది?"

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను....పోలీసులు చుట్టుపక్కలంతా వెతికామన్నారు. జాడ దొరకలేదు. ఇప్పుడామె అసలు అపాయంలో వుందనుకోవాలి, వనజ."

"అంటే!"

"మీరా కారు తీరు చూశారా — ముందు డోరు, వెనుక డోరూ తీసి వున్నాయి? వెనుక సీట్లో మరొకరుండే అవకాశ ముందనుకుంటున్నాను. అలా వెళ్తున్నప్పుడు వాళ్ళిద్దరు యెందుకో గొడవపడి వుండాలి. అప్పుడు పెనుగులాడ్డం వల్ల గతి తప్పి కారు అలా రాంగ్ సైడ్‌లో వెళ్ళి గుద్దుకుంది—వాళ్ళిద్దరు చెరో వైపునుంచి కిందకు దూకి పరుగెత్తి వుండాలి—పట్టుకోడాని కొకరు, తప్పించుకోవడాని కొకరూ."

"ఓహో, ఆమె కారులో ఇంకెవరున్నారు?"

"ఎవర్ని తీసుకెళ్తుందామె తన ఊరికి?"

"ఇక్కడ బంధువు లెవరూ లేరామెకు!"

"స్నేహితులు?"

"నేనే."

"మరి ఆమెతో ఎవరుండవచ్చు?"

"మీ వూహా తప్పేమో...ఆమె ఒంటరిగానే ప్రయాణిస్తోందేమో. వెనుక డోర్ ఆమె తీసిందేమో దేనికో... లేకపోతే కారు గుద్దుకున్నప్పుడు అదే తెరచుకుందేమో."

"ఏమో....వేలిముద్రలు వస్తేగాని తెలియదు. కానీ ముందామెని మనం వెతకాలి. ఆమె ప్రమాదంలోనే వుందనుకోవా లిప్పుడు...."

"మీరెక్కడి కెళ్తున్నారిప్పుడు?"

కారుని పడివైపు కన్పిస్తున్న పెట్రోలు బంకులోకి తిప్పాడు లాల్.

కారాగగానే సర్వీస్ కుర్రాడు పరుగెత్తుకొచ్చి అడిగాడు, "ఎన్ని సార్?"

"పది."

కుర్రాడు పంపు అందుకుని, కారు టాంకు కేసి హుషారుగా కదిలాడు.

లాల్ సిగరెట్ తీసి వెలిగించాడు. ఆమె మౌనంగా గమనిస్తోంది లాల్‌ని. అప్పుడు లాల్ పర్సుతీసి, అందులోంచి డబ్బు తీయసాగాడు. పూర్తయ్యాక కుర్రాడు బిల్లు పట్టుకొచ్చి లాల్‌కిచ్చి, లాల్ ఇచ్చిన డబ్బు తీసికెళ్ళి మిగిలిన చిల్లరతో వచ్చాడు.

లాల్ ఆ చిల్లర వాడికి టిప్‌గా యిస్తూ, "ఇవ్వాళ సాయంత్రం నించీ ఇటు ఎన్ని బళ్ళు వచ్చి వుంటాయి?" అనడిగాడు.

వాడు అర్థంగాక చూశాడు.

"నువ్విక్కడ వచ్చేపోయే బళ్ళని చూస్తూంటావా, రోడ్డు మీద?"

తలూపాడు వాడు. "చూస్తూంటాను, సార్."

"ఎనిమిది గంటలకి ఏం చేస్తున్నావ్?"

"రోడ్డు మీదే చూస్తున్నాను, సార్."

"అప్పుడేయే బళ్ళు వెళ్ళడం చూశావు?"

"సిటిలోకా, సార్?"

"సిటీ నుంచి."

"మూడు లారీలు, రెండు బస్సులు సార్."

"ఇంకా?"

"ఒక మోటార్ సైకిలు....ఒకటీ ఇటు మళ్ళ లేదు!"

"ఇంకేం వెళ్ళాయి?"

"ఈ కారు మీదేనా, సార్?"

"అవును."

"ఇలాటిదే వెళ్ళింది."

లాల్ ముందుకు జరిగాడు, "ఎలా వెళ్ళింది, చాలా వేగంగానా?"

"కాదు, ముఫై మీద ఉండొచ్చు."

"అందులో యెవరున్నారు?"

"ఒక ఆడ మనిషి నడుపుతోంది. అందుకే బాగా గుర్తుంది."

"ఇంకెవరూ లేరా?"

"లేరు సార్, ప్రమాణంచేసి చెప్తాను...."

"ప్రమాణం చేయక్కర్లేదు. ఒక్క ఆడ మనిషి నే చూశావా?"

"అంతే, సార్."

"ఎలా వుందామె?"

"అది కన్పించలేదు, సార్. ప్రమాణం చేసి...."

"ప్రమాణం చెయ్యకు! వెనక సీట్లో సరిగ్గా చూశావా?"

"చూశాను, సార్. యెవరూ లేరు."

"ఇక వెళ్ళు."

కారుని పోనిచ్చాడు లాల్.

"మీ అనుమానం తప్పయింది....ఆమె ఒంటరిగా నే వెళ్ళింది!" అంది వనజ ఆందోళనగా.

"కావచ్చు."

"ఇప్పుడెక్కడికి?"

"మీరు మీ ఇంటికి, నేను నా ఇంటికి."

"మరి ఆమె—"

"ఆమె కథ కంచికి."

"అలా జోక్ చేయకండి!"

"వెల్, దటీజ్ పోలీస్ బిజినెస్, మాడమ్. ఆమె వంటరిగానే వెళ్ళి వుంటే ఇప్పుడామెకు ఏ అపాయం లేదనుకోవచ్చు. చట్టం నుంచి తప్పించుకోవడానికి మాత్రమే ఆమె పారిపోయింది. ఆమెని పోలీసులే పట్టుకుంటారు."

"ఆమె హత్య చేసిందంటే నమ్మలేను!"

"మీకు నమ్మడానికి బంధుత్వాలడ్డువస్తాయి. మాకు సాక్ష్యాధారాలు పెనుభూతాల్లా కనిపిస్తాయి. నమ్మకపోతే మాకు మీద కొడ్తాయి."

"ఏమిటా సాక్ష్యాధారాలు?"

"మొదటిది—ఆమె పారిపోవడం, అది పెద్ద తప్పు. అలా నేరాన్ని చాటుకోవడమే అవుతుంది. రెండవది—మాకు ఫోన్ చేసి అబద్ధం చెప్పడం, మీ అంచనా ప్రకారం ఆమె ఆరు గంటలకి చేరుకోవాలి ఇంటికి. కానీ ఆమె ఆరున్నరకి చేరుకున్నట్లు ఫోన్‌లో నమ్మించింది. అసలేం జరిగిందంటే, ఆమె ఆరులోపే ఇంటికి చేరుకుంది. అప్పుడనుకోని విధంగా భర్త వచ్చేశాడక్కడికి. మళ్ళీ యెందుకో ఇద్దరికీ వాదన జరిగింది. అది తీవ్ర రూపం దాల్చడంతో కత్తి దూసి అతన్ని ఖతం చేసింది. ఆమె ఆవేశం మీకే తెలివిచ్చారుగా? అలా జరిగింది. అప్పుడు మాకు ఫోన్ చేసి, దూసుకెళ్ళిపోయింది—పారిపోయింది కారెక్కి."

"మీకెందుకు ఫోన్ చేయాలి?"

పొరపాటు — మీరు మమ్మల్ని కలుసుకుంటారని ఆమెకు తెలుసు. అది మనసులో వుండిపోయి అసంకల్పితంగా ఆ పని చేయించింది. నేను పోలీసుల్ని పిలవమని చెప్పగానే వంటిమీద స్పృహ వచ్చి తనేం చేస్తోందో తెలిసి వుంటుంది—పారిపోయింది."

"ఇదంతా నేను నమ్మలేకపోతున్నాను."

"వెల్, ఒక వేళ ఆమె మమ్మల్ని కాంటాక్టు చేస్తే, తక్షణం మాకు తెలియజేయడం మీ ధర్మమని మరువకూడదు" అన్నాడు లాల్ స్పీడు పెంచుతూ.

6

ఇంటికి తిరిగి వచ్చి లాల్, అర్ధ రాత్రిపూట ఆలిండియా రేడియోలో ఏదో ప్రోగ్రాం వింటున్నప్పుడు ఫోన్ మోగింది.

వెళ్ళి రిసీవరెత్తాడు.

జాన్ గొంతు పలికింది అవతల్నుంచి, "నీకెన్ని వేలిముద్రలు కావాలి, లాల్?"

"ఎన్ని రకాలున్నాయి నీ దగ్గర?"

"చాలా! .... కారు వంటి తిరిగే ప్రాపర్టీ మీద అసంఖ్యాకంగా లభిస్తాయి. వెళ్ళిన చోటల్లా ఇన్నేసి అంటించుకొస్తుంది. వాటన్నిటితో కబడ్డీ ఆడక్కర్లేదు మనం. ముందు ముఖ్యమైన భాగాలమీద-అంటే, డోర్ హాండిల్స్, స్టీరింగ్ వీల్, గేర్ లివర్, హార్న్ పుష్, డాష్ బోర్డు, సీట్లు మొదలైన చోట్లలోనివి పరిశీలిస్తే తేలికవుతుంది పని."

"అవును, చెప్పు."

"ఈ నే చెప్పిన ప్రతి భాగం మీద రెండు రకాల వేలి ముద్రలున్నాయి, పార్ట్నర్."

"అన్నిచోట్లా జంటగా కలిసి వున్నాయా?"

"అవును. చాలా చోట్ల ఓవర్ లాప్ అయ్యాయి. ఓవర్ లాప్ అయిన వాటిని లేటెస్టువిగా భావించవలసి వుంటుంది—అంటే ఆఖరుసారిగా కారుని ఉపయోగించిన వ్యక్తివి."

"అవును, చెప్పు."

"అలాటి ముద్రలు-ఓవర్ లాప్ అయినవి—డ్రైవింగ్ వీల్ మీద, హార్న్ పుష్ మీద, గేరు లివర్ మీద, ముందు సీటు మీద, వెనుక సీటుమీద, ముందూ వెనుకా డోర్స్ మీదా వున్నాయి.

"ఇక వెనుక సీటు మీద, డోర్ మీదా వున్న రెండో రకం వేలి ముద్రలు, ముందు భాగాల మీద ఓవర్ లాప్ంగ్ కి లోనయిన రకానికి చెందినవే."

"ఓహ్! వెల్, ఇంకా?"

"అంతే, పార్టనర్. ఈ పోలీసులకి తొందరెక్కువ!"

"ఏం చేశారు?"

స్పాట్ కి చేరుకోగానే అక్కడ అడుగుజాడలేమైనా తగలడ్డాయేమో చూసుకోలేదు. అంతా దున్ని పారేశారు!"

"ఆ యాక్సిడెంట్ కి పూర్వ రంగం వాళ్ళకి తెలిస్తే కదా!" అన్నాడు లాల్, "వెల్, ఇంకేమిటి క్లూస్?"

"ఏమీ లేవు. వస్తువులేవీ వదిలిలేవు. పగిలిన గాజు ముక్కలు, పీకిన వెంట్రుకలు, వూడిన వూరేకులు—నథింగ్, యాక్సిడెంట్ లో అవాస్తవికత ఏమీ లేదు. రోడ్డు మీద సడన్ బ్రేకు వేసిన చార స్పష్టంగా వుంది. చెట్టుకి బలంగా వెళ్ళి గుద్దుకున్నట్టు బాగా బెండ్ అయిన

ముందరి ఫెండర్ చెప్పుంది. దటీజ్ ప్యూర్ యాక్సిడెంట్. లాల్, దారి దోపిడిగాళ్ళు ఎక్కువయ్యారీ మధ్య. ఈ మెని వాళ్ళవరైనా అటకాయించబోతే, ఆ కంగారులో యాక్సిడెంట్ చేసి పారిపోయిందేమో దిగి? లేకపోతే యాక్సిడెంట్ యెందుకు జరుగుతుంది? దొంగలా మెను ఎత్తుకుపోయి వుంటారు."

"పార్టనర్ —"

"ఏమిటి, లాల్?"

"ఆ వేలిముద్రలు యెవరివో తెలిసేవరకు నీ నోరు— మూసి—వుంచుకో!"

"అలాగే, మరి నీ అయిడియా ఏమిటి?"

"నిశ్చయంగా చెప్పలేను. సాక్ష్యాలు కలవడంలేదు. ఆమె వంటరిగా ప్రయాణిస్తూండగా చూశాడొక సాక్షి. కానీ జంటని సూచిస్తున్నాయి ఇప్పుడీ వేలి ముద్రలు. వాటి అన్వయింపు పూర్తయితే గానీ యెవరు నడుపుతున్నారో, ఎవరు వెనుక కూర్చుని వెళ్ళారో తెలియదు. అప్పుడు యాక్సిడెంట్ కి సరయిన కారణం దొరుకుతుంది. ఆమె ఆ మార్గం పట్టిందంటే తన ఊరికి వెళ్ళిపోవాలనే. కృష్ణన్ కి ఇందాక ఫోన్ చేసి ఆమె వూరి పోలీసులకి ఇన్ఫార్మ్ చేయమన్నాను. ఆమె ఊరేదో తెలీదు. ఇంట్లో ఉత్తరాలుండొచ్చు చూడమన్నాను. కృష్ణన్ వెంటనే చేస్తానన్నాడా పని—"

"కానీ జాన్, ఆమె ఊరికెళ్ళి వుండదు. ఈ పరిస్థితుల్లో అది వీలు కాదు. వెనక్కి సిటీలోకి వచ్చేసి వుండాలి. ఓ ట్రక్కులోనో యెక్కి అలా వస్తే స్నేహితురాలు వనజని కలుసుకోవచ్చు. వనజని ఇప్పుడు నమ్మ

లేను. ఆమె అడ్రసు ఇస్తాను, నువ్వామె యింట్లో ఓ మాపువేసి వస్తావా, జాన్?"

"ఓ. కే, పార్టనర్ చెప్పు."

చెప్పాడు లాల్.

7

ఉదయం పదకొండున్నరకి ఇన్‌స్పెక్టర్ కృష్ణన్, తన ఆఫీసుకు వచ్చిన డిటెక్టివ్‌లని ఆహ్వానించాడు.

"హలో, జ్ఞాపకంలోనే వచ్చారు. మూడు కేసులు—ఆరు ఫీజులతో తగిల్లండి!"

"అలా దీవించకండి కృష్ణన్. ఇందులో ఫీజు లేదు మాకు" అన్నాడు లాల్.

"క్లయింట్‌కి గాలం వేయాలి!" జాన్ అన్నాడు.

కృష్ణన్ నవ్వాడు. "రాత్రి ఏమైంది?"

"లాల్ నన్ను వనజ దగ్గరికి పంపాడు. అనుమానించినట్టు సునీత అక్కడికి రాలేదు."

"ఓహో, ఆమె తన ఊరికి కూడా చేరుకోలేదు."

"నే చెప్పిందే జరిగి వుండాలి...."

"ఏమిటి?"

"దొంగలు ఎత్తుకుపోయి వుంటారు."

"దేనికి?"

"డోంట్ బి సిల్లీ!" మధ్యలో అన్నాడు లాల్, "వేలి ముద్రల గురించి ఇప్పుడు మీరేం చెప్తారు?"

కృష్ణన్ కొన్ని ఫోటోలు తీసిచ్చాడు. "ఇవి ఆ కారు మీద హత్యాస్థలంలో కొన్ని వస్తువులమీద తీసిన ప్రింట్స్."

మరి కొన్ని తీసిస్తూ, "ఇవి వెరిఫికేషన్ కోసం ఇంట్లో కొన్ని ప్రైవేట్ స్థలాల్లో, వస్తువుల మీదా సేకరించిన

హంతకుడి భార్య శాంపిల్ వేలిముద్రలు, మిస్టర్ లాల్"
అన్నాడు గంభీరంగా.

లాల్ అతన్ని ఓమారు చూసి తల దించుకున్నాడు.

"టాలీ అవుతున్నాయా?"

"కృష్ణన్ గంభీరంగానే అన్నాడు, "చక్కగా చూడండి, ఈ కత్తి మీద ఫోను మీద, ముందు తలుపు మీద, ఇంకా కారు వెనుక సీటు మీద కూడా కొన్ని ఈ రెండో రకం వేలి ముద్రలున్నాయి. ఆ వ్యక్తి ఎవరో ఇంతవరకు తెలియదు."

"స్త్రీయే కావచ్చు."

"ఎలా అంటున్నారు?"

"చూసిన సాక్షి వున్నాడు. అయితే ఈ సాక్షి కార్లో ఆ ఒక్క స్త్రీనే చూశానన్నాడు. కూడా మరింకెవరూ లేరు."

"కాంప్లికేషన్ మిస్టర్ లాల్."

"హంతకుడి గురించి చెప్పండి."

"హంతకుడు నరేష్‌కుమార్, కైకో ఆటో మొబైల్స్‌లో మార్కెటింగ్ మేనేజర్. అయిదు రోజుల క్రితం భార్య కొట్టిందని ఇల్లు విడిచిపోయి, నిన్న సాయంత్రం తిరిగి వచ్చాడు. వచ్చినప్పుడు అతన్ని వీధిలో గమనించని సాక్షులున్నారు. ఆటోలో వచ్చాడు. సమయం అప్పుడు ఆరూ పదిహేను."

"అయితే అంతకుముందే, సుమారు పావుగంట క్రితం, అతని భార్య సునీత బయటనుంచి కారులో వచ్చి ఇంట్లో వుంది. దీనికీ సాక్షులున్నారు. కానీ ఆ తర్వాత ఇంట్లో జరిగిందానికి మాత్రం లేరెవరూ సాక్షులు.

"ఫ్రెండ్స్, అంతా గుట్టుగా జరిగిపోయింది. నో

అరుపులు, నో కేకలు — సారీ ఫర్ ది లాంగ్వేజ్. అప్పుడు చీకటిపడ్డాక, ఆరున్నర ప్రాంతాల, ఇంట్లోంచి ఆ కారు బయటికి వెళ్ళడం మాత్రం చూశారు కొందరు. అందులో ఆమె ఒక్కతే వుంది, డ్రైవ్ చేస్తూ. చాలా స్పీడుతో వెళ్ళిపోయిందట....

"ఓ.కే., మనం లోపలికెళ్ళినప్పుడు నరేష్‌కుమార్ శవ రూపంలో తాజాగా కనబడ్డాడు. వంటిమీద ఆరు గాయాలు, కత్తి కడుపులోనే వుంది. అది ఇంట్లోదే. అన్ని పోట్లు పొడిచినప్పుడామె మీద తప్పకుండా రక్తం చిమ్మి వుండాలి. ఆమె అలాగే పారిపోయి ఇప్పుడు అజ్ఞాతంలో వుంటే, ఆ మరకలంటిన బట్టలతో ఎక్కువ కాలం వుండలేదు. ఇంట్లోంచి బట్టలేవీ తీసుకుపోలేదు."

"కత్తిమీద ఆమె వేలి ముద్రలున్నాయి. టెలిఫోన్ మీద ఆమె వేలిముద్రలున్నాయి. బయట తలుపు మీద ఆమె వేలిముద్రలున్నాయి. హతుడి జేబుల్లో వస్తువులేవీ లేవు, కొంత డబ్బు తప్ప. జుట్టు చెదరలేదు. వంటిమీద బట్టలు—ఆ రక్తం మరకలు తప్పిస్తే—శుభ్రంగా మాయకుండా వున్నాయి...."

"మాయకుండా వున్నాయా?"

"అవును, ఎందుకలా అడిగారు?"

"ముందు చెప్పండి—ఇంకా ఏం తెలిశాయి?"

"పోస్టుమార్టమ్ గురించి చెప్పడానికేం లేదు. ఇంట్లో వస్తువులు చిందరవందరగా లేవు. డైరెక్ట్ యెటాక్, అంతే."

"నరేష్ ఇల్లు విడిచి పోతున్నప్పుడు బయట ఎవరైనా చూశారా?"

"చూశారట."

"అప్పుడే డ్రెస్సులో వున్నాడు?"

"ఇదే డ్రెస్సులో—ఏమిటి డ్రెస్సు మిష్టరీ?"

"ఏమీ లేదు, మీరా మెను వెతికే ప్రయత్నాలు ఇంకా గట్టిగా చేయండి. ఆమె ఫోటో ఒకటి సంపాదించండి, చాలా ఉపయోగం."

"మీరిప్పుడేం చేస్తారు?"

"ఏమీ చేయను, ఆఫీసుకెళ్తాను. కమాన్ జాన్, లెట్స్ గో!"

లేచి జాన్‌తో బయటికి నడిచాడు లాల్.

8

ఆఫీసుకు తిరిగివచ్చి రాగానే ఫోన్ మోగ నారంభించింది....

లాల్ ఎత్తి రెస్పాన్స్ ఇచ్చాడు.

"నేను జైకో ఆటో మొబైల్స్ జనరల్ మేనేజర్ చిబ్బర్‌ని మాట్లాడుతున్నాను, మిష్టర్ లాల్" అంది అవతలి గొంతు.

"మాట్లాడండి" అన్నాడు లాల్.

"మీతో పర్సనల్‌గా మాట్లాడాలి. ఇప్పుడు అక్కడికి రావచ్చా?"

"విత్ ప్లెజర్, మిష్టర్ చిబ్బర్."

అవతల మనిషి థాంక్స్ చెప్పి పెట్టేశాడు.

లాల్ కూడా పెట్టేసి జాన్‌కు చెప్పాడు.

"రానివ్వు!" అన్నాడు జాన్ విని.

"వెల్ జాన్, యిప్పుడు విను — నరేష్‌కుమార్ ఆ నాలుగు రోజులూ వంటిమీద ఒక జత బట్టలతో, అవి మాయకుండా, ఎక్కడ యెలా వున్నాడంటావు నీవు?"

జాన్ కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి, "అవును, దట్స్ ఎ

గుడ్ క్వశ్చన్. ఎక్కడ గడిపాడు ఆ నాలుగు రోజులూ? అసలు ప్రతిసారీ అలా వెళ్ళినప్పుడు యెక్కడ గడిపి వస్తూండేవాడు? ఫ్రెండ్స్? హోటల్? లవర్? పార్ట్‌నర్, చివరిది అనువుగా వుంది..లవర్ అయితేనే అతని దుస్తుల గురించి, పరిశుభ్రత గురించీ శ్రద్ధ తీసుకుంటుంది."

తలుపు దగ్గర అలికిడయింది. తిరిగి చూశారు. ఒక మనిషి హడావుడిగా లోపలికొచ్చాడు. అతనికి యాభై ఏళ్ళుంటాయి. ముఖమంతా ఉద్రేకంగా వుంది.

వస్తూనే అతను అరిచాడు. "ఏం జరుగుతోందిక్కడ! ఏమిటిదంతా! ఈ హత్యలూ ఘోరాలూ ఏమిటీ! ఏమైంది నా సునీతకు!"

డిటెక్టివ్‌లు కలవరంగా చూసుకున్నారు.

"సునీత యెవరు?" అడిగాడు లాల్.

"నా బిడ్డ?"

"ఓహ్, అలా కూర్చోండి."

అతను కూర్చుని కోపంతో ఇంకా వూగిపోయాడు. "చెప్పండి! మాట్లాడండి మీరు! నరేష్‌ని ఎవరు చంపారు? నా బిడ్డనేం చేశారు? వాటీజ్ దిస్—ఇదంతా!"

"ఇదంతా....విధి ఆడిస్తున్న వింత ఆట!"

అతను గిరుక్కున జాన్ వైపు తిరిగాడు. "మీరెవరు? మధ్యలో?"

"ఆయనన్నడగండి!" లాల్‌ని చూపించాడు జాన్.

"నా పార్ట్‌నర్ జాన్" చెప్పాడు లాల్.

అతను లాల్‌ని మింగేసినట్టు చూశాడు. "చూడండి, నాతో సరసాలాడకండి. నేను చాలా చాలా సీరియస్ మనిషిని. ఫ్రాంక్‌గా చెప్తున్నాను. నా కోపం వస్తే కేసులు పెడతాను. నా పేరేమిటో చెప్పానా మీకు?"

"లేదు."

"కేసు[లాప్!"

"బాగుంది."

"ఇప్పుడు—గంటలోగా—నా బిడ్డను నాకప్పగించక పోతే కేసు పెట్టేస్తాను!"

"సారీ, మిమ్మల్ని నిరుత్సాహపరుస్తున్నాం."

"ఎందుకు?"

"మీ బిడ్డను మేం మీ నుంచి తీసుకోలేదు. అసలామె యెవరో, యెలా వుంటుందో కూడా మాకు తెలియదు."

"నేను కేసు పెడితే అంతా తెలుస్తుంది!"

"ఏం కేసు పెడతారు, కేసు[లాప్ గారూ?"

"మా లాయర్నడిగి చెప్తాను."

"నేను చెప్తాను—దీనికి కేసు వుండదు."

వుండకపోతే సృష్టించమంటాను!"

"అలాగే సృష్టించుకోండి, వెళ్ళండి!"

అతను మాట్లాడలేదు. లాల్ కూడా మాట్లాడలేదు. యెవరూ మాట్లాడలేదు. క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా దొర్లుతున్నాయి....చివరికి అన్నాడు లాల్, "ఇంకా ఏమైనా చెప్తారా?"

"నరేన్ని చంపి పారిపోయిందనుకుంటున్నారా నా బిడ్డ?"

"మరి మీరెలా అనుకుంటున్నారు?"

"నా బిడ్డ అలాంటి పని చెయ్యదు?"

"ఆవేశంలో ఆమె మీకేం తీసిపోలేదు."

"ఓహ్, పోలీసులు చెప్పింది విన్నారా? నాన్సెన్స్ అదంతా! యెవరో చంపితే, అది చూసి భయపడి నా బిడ్డ పారిపోతే హత్య అంటగడతారా? పాపం చుట్టు

ఉంటుంది! ఆమె మనసు మీకేం తెలుస్తుంది? కన్న తండ్రిని నాకే తెలుస్తుంది."

"ఏ తండ్రికీ తన బిడ్డల మనసు తెలియదు. అసలు తెలుసుకుందుకు ప్రయత్నించడు."

"యెవరన్నారు?"

"నేనంటాను."

"మరి యెవరికి తెలుస్తుందని మీ ఉద్దేశ్యం?"

"కని పెంచిన తల్లికి."

"యూ ఆరే ఫూల్!"

"ఏమన్నారూ?"

"యూ ఆరే ఫూల్!"

"ఎలా?"

"నా పిల్లలకి తల్లీ తండ్రీ అన్నీ నేనే అయి పెంచాను. వాళ్ళ మనసు నాకెలా తెలియకుండా ఉంటుంది, నాన్సెన్స్ గాకపోతే!"

"మీ అమ్మాయి ఆవేశపరురాలు కాదంటారు."

"చాలా నెమ్మదస్తురాలు."

"హత్యకు నాలుగు రోజుల ముందు, మీ అమ్మాయి మీ అల్లుడిగారి నెత్తిమీద చెంబుతో మొట్టి, నెత్తురు చిందించింది...."

"ఎవరన్నారు?"

"మాకు తెలిసింది."

"బనాయిస్తున్నారు! కేసు బనాయించడానికి కారణాలు వెతుకుతున్నారు! ఆ పని చేయడానికామెకెంత-"

"ధైర్యం వుండాలంటారు. కానీ ధైర్యం సాహసాలకి క్షణికావేశంతో సంబంధం లేదు. ఆమె ఏ పరిస్థితిలో అతన్ని గాయపర్చిందో, అదే పరిస్థితుల్లో హత్య

చేసింది. వాళ్ళ మధ్య సంబంధాలెలా వున్నాయో తెలుసా మీకు?"

"తెలుసు, బాగా తెలుసు! వాళ్ళ మధ్య సంబంధాలు చెడాయని యెవరన్నారు? పాపం చుట్టుకుంటుంది! చూడండి మిష్టర్ డిటెక్టివ్, నేను చాలా సీరియస్ మనిషిని. మీరు కల్లిబొల్లి మాటలతో నన్ను బోర్ కొట్టకండి. నిజాలన్నీ నాకు తెలుసు. నాన్సెన్స్ మాట్లాడకండి!"

అతను లేచి మళ్ళీ అన్నాడు కళ్ళెర్రజేస్తూ, "అమ్మాయి కన్పిస్తే నాకప్పజెప్పకుండా కేసుపెట్టి నిర్బంధించారో, మర్యాద దక్కదు జాగ్రత్త!"

అరిచి అతను గబగబా బయిటికి వెళ్ళిపోయాడు.

డిటెక్టివ్‌లు ఒకర్నొకరు చూసుకుంటూ వుండిపోయారు.

జాన్ ఉలిక్కిపడ్డాడు, "పార్టనర్ —"

"ఏమిటి?" లాల్ తేరుకున్నాడు.

"గాయం — నరేష్ తలమీద భార్య కొట్టినప్పటి గాయం —"

"అవును —"

"అదేమైంది? పోస్టుమార్టమ్‌లో కృష్ణన్ యెందుకు ప్రస్తావించ లేదు?"

"అడుగుతన్ని!" అన్నాడు లాల్, ఉలిక్కిపడి లేస్తూ.

జాన్ ఫోన్ ఎత్తి చకచకా డయల్ చేశాడు.

"నో, జాన్" కృష్ణన్ అన్నాడు అవతలి నుంచి, "తలమీద ఏ గాయం అయినట్టు ఆనవాలేవీ లేవు...."

జాన్ ముఖం తెల్లబడింది.

"అబద్ధం చెప్పింది!" అన్నాడు ఫోన్ పెట్టేస్తూ.

9

ఒక పొట్టిగా, లావుగా వున్న మనిషి లోనికొచ్చి చెయ్యి చాపుతూ అన్నాడు, "అయాం చిబ్బర్."

"గ్లాడ్ టు మీట్ యూ!" అన్నాడు లాల్ చేయి కలుపుతూ.

జాన్ కూడా కలిపాడు, "బి సి టెడ్, మిష్టర్ చిబ్బర్."

మిష్టర్ చిబ్బర్ కూర్చుంటూ చెప్పాడు, "జంటిల్ మెన్, నేనిక్కడ కొచ్చిన కారణం మీకు తెలుసు. మా ఎంప్లాయీ నరేష్‌కుమార్ ట్రాజడీ విషయంలో వచ్చాను. నరేష్‌కుమార్ చనిపోయే ముందు నాలుగు రోజులు ఆఫీసుకు రాలేదు. ఏమయ్యాడని భార్య నడిగితే, ఆమె సింపిల్‌గా తనతో పోట్లాడి వెళ్ళిపోయాడని చెప్పింది. యెక్కడికి కెళ్ళాడో, ఏం చేస్తున్నాడో తనకు తెలియదంది. అతని గురించి అడుగవద్దంది."

"అతడలా మాకు చెప్పకుండా వెళ్ళిపోవటం నెలలో రెండు మూడుసార్లు మా కనుభవమే. అప్పుడు కూడా... అదేదో ఫ్యామిలీ వ్యవహారమనుకుని అతనొచ్చే వరకు మేం వూరుకునే వాళ్ళం. అతను వచ్చి ఏవో సంజాయిషీలు చెప్పుకునేవాడు....అవి నమ్మశక్యంగా వుండేవి కావు. మేం వార్నింగ్ ఇచ్చేవాళ్ళం."

"అయినా అతడలా పోతునే వున్నాడు. అయితే ఈసారి చాలా రోజులు పోవడంతో, అతని భార్యని పదేపదే అడిగాం. పోలీసు రిపోర్టు ఇమ్మని మరీ మరీ అన్నాం—అతడెక్కడా కన్పించటం లేదని అంటే, అయినా ఆమె ఆ పని చేయలేదు. ఆమె ప్రవర్తన మా కర్థంగాలేదు. భర్త కనిపించకపోతే ఆమెకే దిగులూ

లేదు. ఆమె తీరు అంతుపట్టక ఇక మేమే పూనుకోవాలనుకున్నాం. కానీ పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వడానికి—కంపెనీ ఇప్పుడున్న సున్నిత పరిస్థితుల్లో మా ప్రివిలేజెస్, బిజినెస్ ఇంట్రెస్ట్సు దెబ్బ తింటాయని సంకోచించాం.

"మిస్టర్ లాల్, నరేష్‌కుమార్ ఈ రకమైన ప్రవర్తన గత మూడు నెలల నుంచే ప్రారంభమైంది. ఈ సారి మొదటి రెండు రోజులు నేను మామూలుగానే పట్టించుకోలేదు. అప్పుడు రెండు రోజుల్లో తిరిగొచ్చేసేవాడు. ఇప్పుడు రెండు రోజులు గడిచినా రాకపోవటంతో, కారణాలు వెతకసాగాను. ఆలోచిస్తోంటే, నాకెన్నో సందేహాలు కలిగాయి....ఆమె...ఆమె అసహజ ప్రవర్తన, అతని అంతుపట్టని అంతర్ధానం చూస్తోంటే, వీళ్ళిద్దరు కలిసి ఏదో నాటకమాడ్డం లేదు కదా అనిపించింది...."

అతను ఆగి, డిటెక్టివ్‌లని సూటిగా చూశాడు.

"వెల్, చెప్పండి" అన్నాడు లాల్.

"ఈ అనుమానంతో, మిస్టర్ లాల్, నేను అప్‌సెట్ అయ్యాను. అయినా పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వలేను. అందుకని.. అందుకని....అతని వ్యవహార మేమిటో తెలుసుకోవాలని ఒక ప్రైవేట్ డిటెక్టివ్‌ని ఎన్నుకున్నాను...."

"వెరీ వెల్, చెప్పండి."

"ఆ డిటెక్టివ్ పేరు వెల్లడించడానికి అభ్యంతరం లేదు. దివాకర్. నేనతన్ని నరేష్ భార్య చర్యల్ని వాచ్ చేయమని నియమించాను, నిన్న ఉదయం. నరేష్ ప్రవర్తన యిప్పుడేదో ఫ్యామిలీ గొడవలకి సంబంధించిందని నాకనిపించలేదు."

"ఎందుకంటే, జంటిల్‌మెన్, మా కంపెనీ ఇప్పుడొక కొత్త పథకాన్ని — ప్రాజెక్టుని చేపట్టింది. ఒక కొత్త

మోడల్ మోటార్ బైక్‌ని రూపొందించే సన్నాహాల్లో వుంది, జపనీస్ సహకారంతో.

"మా రీసెర్చి అండ్ డెవలప్‌మెంట్ సెంటరు ఇక్కడే వుంది, మిస్టర్ లాల్. డిజైన్స్ కాపీరైట్ గురించి ఇటీవల బజాజ్ వర్సస్ పియాగో కేసు గురించి మీకు తెలిసే వుంటుంది...."

"గతంలో పియాగో సహకారంతో మన దేశంలో వెస్పా స్కూటర్లని తయారు చేసిన బజాజ్ కంపెనీ, ఆ జాయింట్ వెంచర్ ముగిసి పదేళ్ళకు పైనే గడిచినా, ఇప్పటికీ అదే యింజన్ డిజైన్స్‌ని తమ స్వంత మోడల్స్‌కి యథేచ్ఛగా వాడుకుంటూండడాన్ని సవాలు చేస్తూ యునైటెడ్ స్టేట్స్‌లో కేసు వేసింది, ఆ ఇటాలియన్ కంపెనీ పియాగో."

"ఆ కేసు గెలవలేదనుకోండి, అది వేరే విషయం. అయితే ఇప్పుడదే విదేశీ కంపెనీ తిరిగి మన దేశంలో— ఇక్కడ ఆంధ్రప్రదేశ్ స్కూటర్స్‌తోనూ, నార్తులో మరో కంపెనీతోనూ కొలాబరేషన్‌కి సిద్ధపడుతోంది...."

"మిస్టర్ లాల్, అగ్రిమెంట్ ముగిసినప్పుడే తిరిగి తమ స్వంత డ్రాయింగ్స్‌ని వాపసు తీసుకోకపోవడం వీక్ పాయింట్ వల్లనే కేసు ఓడిపోయింది పియాగో. ఇలాటి పొరపాటు ఇంకెక్కడెక్కడ చేసిందో గానీ, ఇహ మాత్రం చెయ్యకుండా పాఠం నేర్చుకుంది. తమ పేటెంట్ గురించి వాళ్ళకే అంత పట్టింపు లేనప్పుడు, ఇక ఇండస్ట్రియల్ యెస్పియానేజికి యెంత అవకాశ ముంటుందో మీరే చూడండి—"

"అలాటి అవకాశం—మిస్టర్ లాల్—ఆవగింజంతైనా లేకుండా మేమిప్పుడు చేయి కలుపుతున్న జపనీస్ ఫర్మ

జాగ్రత్త తీసుకుంటోంది. మాకు చాలా కఠిన నిబంధనలున్నాయి. వాళ్ళందించిన డ్రాయింగ్స్ ఏ పరిస్థితుల్లోనయినా మా ద్వారా మరో గమ్యానికి చేరుతున్నాయని అనుమానం వస్తే — ఓహ్ — మేం వూహించలేనంత మొత్తంలో దావా ఎదుర్కోవలసి వుంటుంది. చాలా దెబ్బ తింటాం.

“అందుకని జంటిల్ మెన్, మేం సెక్యూరిటీ మెజర్స్ని యెంతో పకడ్బందీగా అమలు జరుపుతున్నాం. మూడు నెలల క్రితమే మొదటి మీటింగ్ జరిగింది, మా కొలాబరేటర్స్తో. అప్పుడే డీల్ మొత్తం సెటిలై పోయింది. వాళ్ళు మా ప్లాంట్ ని చూసి కొన్ని మార్పులూ చేర్పులు సూచించారు. దానికి మూడ్నెల్లు టైం తీసుకున్నాం. అప్పుడే డిజైన్స్ అందిస్తామన్నారు. ఈ మీటింగ్ లో నేనూ, మా బోర్డాఫ్ డైరెక్టర్స్, డిజైన్స్ ఆఫీసర్ తో పాటు నరేష్ కుమార్ కూడా పాల్గొన్నాడు. అఫ్ కోర్స్, నా సెక్రటరీ మిస్ మీనా కూడా వుందనుకోండి....”

“ఇది జరిగిన వారం రోజుల నుంచే నరేష్ ఆఫీసు ఎగ్గొట్టడం మొదలెట్టాడు .... మా కొలాబరేటర్స్తో మాకు ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరుగుతున్నాయి.. మొన్న వాళ్ళు వ్రాసిన ఉత్తరానికి మేము ఈ నెల ఇరవై తొమ్మిదిన డిజైన్స్ అందించడానికి వస్తోన్న వాళ్ళ రిప్రెజంటేటివ్ ని రిసీవ్ చేసుకోడానికి సిద్ధంగా వున్నామని నిన్న వ్రాశాం....”

“ఈ సమయంలోనే నరేష్ మిస్టీరియస్ గా ప్రవర్తించడం మొదలెట్టాడు. ఇతన్ని చూస్తే నాకొక్కటే అనుమానం కల్గింది—ఇతను ఇండస్ట్రియల్ ఎస్పియొనేజికి పాల్పడుతున్నాడా ఒక వేళ?

"మిస్టర్ లాల్, నరేష్ మా కంపెనీలో చేరి ఒక్క సంవత్సరమే అయింది. అతడి నియామకం పొరపాటున జరిగింది. అతడీ ఉద్యోగానికి అర్హుడు కాడు. అన్‌ఫిట్. మార్కెటింగ్ మేనేజర్కి ఉండాల్సిన చురుకుదనం, తెలివితేటలు శూన్యం. డల్ ఫెలో. డిమ్ పర్సనాలిటీ. అతని తొలగింపు గురించి ఆలోచిస్తున్నాం.... ఇంతలో అతనిలా ప్రవర్తించడం మొదలెట్టాడు. కనుక ఇతని వ్యవహార మేమిటో తెలుసుకోవాలని ఈ డిటెక్టివ్‌ని కోరాను...."

లాల్ తలూపాడు, "చెప్పండి, ఏం చేశాడు డిటెక్టివ్?"

"నిన్న ఉదయం నుంచీ ఆమెను ఇంటి దగ్గర కని పెట్టాడు నరేష్ భార్యను. ఆమె సాయంత్రం ఇల్లు కదిలింది. సోమాజిగూడులో వనజ అనే ఆమెని కలుసుకొని తిరిగి ఇంటి కొచ్చేసింది—ఇక ఆమె ఇంకెక్కడికీ వెళ్ళదనుకొని ఇతను విరమించుకొచ్చేశాడట. కానీ అప్పుడే హత్య జరిగింది. ఇది తెలిసినప్పట్నుంచీ వర్రీ అవుతున్నాను. డిటెక్టివ్ యెంతవరకు నిజం చెప్పాడు? అతన్ని నమ్మొచ్చా? ఏదైనా దాస్తున్నాడా? క్లయింట్స్‌కి నెగటివ్ రిపోర్టిచ్చి నేరస్తుల్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేసి డబ్బుతీసే డిటెక్టివులుంటారని విన్నాను. ఇతనూ అలాంటి వాడేనా?"

"మిస్టర్ లాల్, ఇప్పుడు నేను కోరేదేమిటంటే, ఈ డిటెక్టివ్‌ని మీ డిటెక్టివ్‌లు పరిశోధించి నిజం తెలుసుకోమని. అప్పుడు మీకూ ఈ హత్య పరిష్కారం కావచ్చు. మా కంపెనీ ప్రయోజనాల్ని కాపాడిన వారవుతారు. దీనికి మీరు కోరినంత ఫీజు యివ్వడానికి

సిద్ధంగా...."

జాన్ అడ్డు తగిలాడు. "ఇండస్ట్రియల్ ఎస్పియానేజి అన్నారు-ఆ డిజైన్స్ నరేష్ చేతికి ఎలా వస్తాయంటారు? మీరు టైట్ సెక్యూరిటీ అని కూడా అన్నారు...."

"అవును — కానీ — ఆ రోజు — ఇరవైతొమ్మిదవ ఏదైనా అనుకోని సంఘటన జరగవచ్చు, ఆ కాన్ఫరెన్స్‌లో."

"అక్కడ్నించీ డిజైన్స్ మాయమవుతాయంటారా— కాదు. మరేదో జరుగుతుంది. ఆ కాన్ఫరెన్స్‌లో యెవరెవరు పాల్గొంటారు?"

"నేను, మా డిజైన్స్ ఆఫీసర్, ప్రొడక్షన్ మేనేజర్, ఇంకా నా సెక్రటరీ."

"ఓహ్ మీ సెక్రటరీ, ఆమెతో నరేష్‌కుమార్ ఎంత క్లోజ్‌గా వుండేవాడు?"

ఆతను కలవరంగా చూశాడు. "వాళ్ళెప్పుడూ క్లోజ్‌గా వుండలేదు."

"ఓహ్, అవును, వుండకూడదు.." అదోలా నవ్వాడు జాన్, "ఆమె మీ గదిలోనే వుంటుందా?"

"అవును, నా ఎడమవైపునే ఆమె టేబుల్ వుంది."

జాన్ కళ్ళు గుండ్రంగా తిప్పుతూ ఈల వేశాడు.

చిబ్బర్ ఇంకా కలవరంగా చూశాడు, "ఏమిటి, మిష్టర్ జాన్?"

జాన్ నవ్వి లాల్‌ని చూశాడు. లాల్ ఎటో చూస్తూ వేళ్ళు టకటకలాడిస్తున్నాడు టేబుల్ మీద.

"మిష్టర్ చిబ్బర్" అన్నాడు తను, "కొన్ని ఆధారాల వల్ల నరేష్‌కుమార్ అజ్ఞాతంలోకి వెళ్ళినప్పుడు ఒక యువతి దగ్గర గడుపుతుండవచ్చని అనుకున్నాం. మీ

రిప్పుడు అతను ఎస్పియొనేజికి పాల్పడ్డాడని అనుమా నిస్తున్నారు. ఈ సిట్యువేషన్‌లో మీ సెక్రటరీని కూడా యెందుకు అనుమానించకూడదు? ఎందుకు ఆమె నరేష్‌తో కలిసి పని చేయకూడదు?"

"ఓహ్, నేనలా అనుమానించలేదు."

"ఆమె ఇప్పుడెక్కడుంది?"

"ఈ రోజు లీవు పెట్టింది."

లాల్ సూటిగా చూశాడు. "ఎందుకు?"

"ఆరోగ్యం బాగా లేదంది."

"మిస్టర్ చిబ్బర్, మనం యిప్పుడు మీ ఆఫీసు కెళుతున్నాం."

"ఎందుకు?"

"చెప్తాను."

"మరి దివాకర్ —"

"అతన్ని మేం ఏమీ చేయలేం. తోటి డిటెక్టివ్‌ల కడుపు కొట్టడం మా పద్ధతి కాదు. హత్యలో అతనికీ పాత్ర వుందని తెలిస్తే పోలీసులకి చెప్తాం. వాళ్ళు చూసు కుంటారు" లాల్ లేచి ఫ్యానాఫ్ చేశాడు, బయల్దేర డానికి.

10

చిబ్బర్ తన ఆఫీసు తెరచి, డిటెక్టివ్‌లని తీసు కెళ్ళాడు.

"రండి, జంటిల్ మెన్. నా ఆఫీసులో మీకేం కావాలో తెలియడంలేదు."

నవ్వాడు జాన్, "మా క్కావల్సినవి మీకు బాగా తెలిసిన చోట్లలోనే వుంటాయి."

"మీకేం కావాలి?"

లాల్ తన ప్రక్కన బలిష్ఠంగా వున్న మనిషిని చూపించాడు, "మీట్ మిస్టర్ స్వామి, మిస్టర్ చిబ్బర్. అవర్ ఫింగర్ ప్రింట్ ఎక్స్‌పర్ట్."

స్వామి చేయి చాపాడు. కరచాలనాలు జరిగాయి.

"ఇప్పుడు స్వామి మీ సెక్రటరీ మిస్ మీనా వేలి ముద్రలు తీసుకుంటాడు, ఆమె టేబుల్ దగ్గర. కదులు స్వామీ" అన్నాడు లాల్.

అతను కదిలాడు తన సరంజామాతో.

అతనక్కడ అంటూలు పడుతోంటే, డిటెక్టివ్‌లు చిబ్బర్ యెదురుగా కూర్చుని ఓపిగ్గా చూస్తున్నారు.

పావు గంట తర్వాత కదిలి వచ్చాడు స్వామి, "దొరికాయి, తీసుకున్నాను. ఆఫీసుకెళ్ళి టాలీ చేసి చెప్తాను...." అన్నాడు.

"వెళ్ళిపో!" అన్నాడు లాల్ అసహనంగా.

అతను వెళ్ళిపోయాక చిబ్బర్ వైపు తిరిగాడు. "వాల్ నిన్న మీ జపాన్ కొలాబరేటర్స్‌కి పంపిన లెటర్ కాపీ ఏదీ?"

"ఎందుకు?" చిబ్బర్ కలవరంగా అడిగాడు.

"అభ్యంతరం లేకపోతే చూపించండి."

అతను లేచి వెనుక ఫైలింగ్ క్యాబినెట్ తెరిచాడు.

జాన్ కూడా లేచి సెక్రటరీ టేబుల్ దగ్గరికి కదిలాడు.

చిబ్బర్ ఒక ఫైలుతీసి, తెరచి, లాల్ ముందు పెట్టాడు.

"ఈ కరెస్పాండెన్స్ అంతా మిస్ మీనా టైప్ చేస్తోందా?" అడిగాడు లాల్.

జాన్ ఆ టేబుల్ దగ్గర టైప్‌రైటర్‌ని పరిశీలిస్తున్నాడు.

డిటెక్టివ్‌ల చర్యల్ని అయోమయంగా గమని(స్తూ)
లాల్ ప్రశ్నకి తలూపాడు చిబ్బర్.

లాల్ ఆ ఫైల్లో ఉత్తరాలు పరిశీలిస్తున్నా(డు)
అందులో పది వున్నాయి. వాటిని కళ్ళకు దూరం
దగ్గరగా పెట్టి చూస్తూ, "మరో కరెస్పాండెన్స్ ఫై(ల్)
అందుకోండి!" అన్నాడు.

చిబ్బర్ అయోమయంగా మరో ఫైలు లాగి ఇచ్చా(డు)

లాల్ దాన్ని తెరచి చూడసాగాడు. ఆ రెం(డు)
ఫైళ్ళలోని ఉత్తరాల్ని దగ్గరగా పెట్టి చూస్తూ, "ఎవ(రి)
మిషన్ ఉపయోగిస్తున్నారు?" అనడిగాడు.

"ఆ ఒక్కటే!" అన్నాడు చిబ్బర్ చూపిస్తూ.

లాల్ ప్రశ్నలు వింటూంటే జాన్ టైప్‌రైటర్(ని)
వదిలేసి, టేబుల్ సొరుగు లాగాడు.

"వెల్, చూడండి మిష్టర్ చిబ్బర్" లాల్ అన్నాడు.
"ఈ రెండు ఫైళ్ళలోని ఉత్తరాలు ఒకే రైటర్ మీద
టైప్ చేయబడ్డా యంటున్నారు. కానీ ఈ రెండింటికీ
తేడా గమనించారా? ఈ ఫైల్లో అక్షరాలు సన్నగానే
పడ్డాయి. కానీ మీ జపాన్ కొలాబరేటర్‌కి చెందిన
ఫైల్లో మాత్రం ముద్దగా పడ్డాయి. కొంచెం లావుగా
వున్నాయి .... చూస్తున్నారా? యెందుకిలా జరిగింది?"

చిబ్బర్ కళ్ళు చిట్లించి చిట్లించి చూడసాగాడు.

జాన్ సొరుగులోంచి కార్బన్ షీట్స్ పెట్టె తీసి
చూడసాగాడు. దాన్ని తెరచి ఒక్క క్షణం గడ్డం
గోక్కున్నాడు. ఆ తర్వాత వాటిని గబగబా లెక్కబెట్ట
సాగాడు.

"అవును, తేడా కన్పిస్తోంది...." అన్నాడు చిబ్బర్.
"అయితే మీరేమని అనుమానిస్తున్నారు?"

"ఆ కార్బన్ షీట్ పెట్టె యెప్పుడు తెరిచారు?"

"అది కొత్త బాక్స్. నిన్ననే తెరిచింది మిస్ మీనా."

"మీ కొలాబరేటర్స్‌కి చివరి ఉత్తరం నిన్ననే వ్రాశారు కదూ?"

"అవును—ఇందులో వుంది."

"చూశాను."

జాన్ లెక్కించడం పూర్తిచేసి, పైన ట్రేలో షీటు అందుకుని చూశాడు. అది బాగా రఫ్ అయి వుంది.

"ఎన్ని పార్ట్‌నర్?" అడిగాడు లాల్ అతన్ని.

"తొంభై ఎనిమిది బాక్స్‌లో, ట్రేలో ఒకటి."

"మిష్టర్ చిబ్బర్, ఈ ఉత్తరం ఎన్ని కాపీలు తీశారు?"

"ఒక్కటే."

లాల్ ముఖం వెలిగింది. "ఈ ఫైల్లో ఉత్తరాలన్నీ ఫస్టు కాపీలు. అయినా అక్షరాలు ముద్దగా పడ్డాయి. ఆమె మరో కాపీ తీసి వుండాలి మీకు తెలియకుండా."

"యెందుకు తీస్తుంది?"

"ఇక్కడ్నించి పంపే సమాచారమంతా ఆమె పార్ట్‌నర్ కవసరం కదా?"

"లేదు! నేనిక్కడ వుండగా....మరో కాపీ తీసే వీలులేదు!"

"తీస్తుంది, కాగితంమీద కాదు. కార్బన్ షీటుమీద. ఈ ఫైల్లో కాపీని డబుల్ షీట్స్ పెట్టి తీసింది..అందుకే అక్షరాలు ముద్దగా పడ్డాయి. ఫస్టు షీట్‌ని తన పార్ట్‌నర్‌కి పంపుతుంది. రెండవది ఇక్కడుంటుంది. అందుకే నిన్న కొత్తగా తెరిచిన బాక్స్‌లో ఒక షీటు తక్కువ వుంది...."

"ఓహ్, ఆమె ఇలా చేస్తుందంటే నమ్మలేక పోతున్నాను!"

"అఫ్‌కోర్స్, ఇది మా గెస్ వర్క్. ఆ కార్బన్ షీటుని ట్రేస్ చేసేవరకు ఈ క్లూ కచ్చితమని చెప్పలేం. కానీ నమ్ముతున్నాం. ఆమెను ప్రశ్నించడానికి ఈ బాక్స్ పట్టుకెళ్తున్నాం. ఆమె ఇంట్లో ఫోన్ వుందా?"

"లేదు."

"ఇల్లెక్కడ?"

చెప్పాడు చిబ్బర్.

11

బ్లూ మూన్ ఎపార్టుమెంట్స్ నాలుగో అంతస్తులోని మిస్ మీనా ఫ్లాట్‌కి చేరుకునేసరికి సాయంత్రం అయిదయింది.

ఫ్లాట్‌కి తాళంవేసి వుంది.

జాన్ తాళం తీశాడు మారు తాళాలతో. ఇద్దరూ లోపలి కెళ్ళిపోయి తలుపు మూశారు.

"క్విక్, త్వరగా చూడు!" అన్నాడు లాల్.

జాన్ విసురుగా కదిలి, రెండు గదులూ వెతికేసి, వెనుక గదిలో కబోర్డులోంచి వాటిని పట్టుకొని పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

లాల్ వాటిని పట్టి పట్టి చూసి, టేబుల్ మీద పడేశాడు.

"క్విక్, కార్బన్ షీటు!" అన్నాడు మళ్ళీ.

జాన్ సొరుగులన్నీ లాగి వెతకసాగాడు. పై సొరుగులో లాల్ ఏదో చూసి అందుకున్నాడు. కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి. దానిమీద అక్షరాల్ని చదివాడు. "దివాకర్.... డిటెక్టివ్" అన్నాడు.

"దివాకర్?" అన్నాడు జాన్, తలెత్తి చూసి.

క్లిక్‌మన్న శబ్దంతో చటుక్కున తెరచుకుంది తలుపు.

డిటెక్టివ్‌లు తిరిగి మూసేలోపులో వాళ్ళిద్దరు లోపలి కొచ్చేశారు.

తృళ్ళిపడి, వెంటనే తేరుకుని ముందుకు దూసుకు వచ్చాడు తను. లాల్ పక్కకు తప్పుకోబోయాడు. కానీ పిడికిలి వచ్చి మొఖాన గుద్దుకుంది. ముఖం పట్టుకుని టేబుల్ మీద ఒరిగిపోయాడు. జాన్ అతన్ని ఆపే లోపులో కాలువచ్చి అతని కడుపులో తగిలింది. వెళ్ళి వెనుక గోడకి కొట్టుకున్నాడు.

ఆమె కొయ్యబారి చూస్తోంది.

అతని చేతిలో రివాల్వర్ ప్రత్యక్షమైంది. లేస్తూ అది చూసి జాన్‌ని వారించబోయాడు లాల్. కానీ ఆలస్యమైంది. జాన్ కోలుకుని మెరుపులా వచ్చి కాలితో రివాల్వర్‌ని ఎగరగొడుతూ, చేతులతో దవడ వాయించేశాడు.

అతను గట్టిగా అరిచి కిందపడ్డాడు.

ఆమె కెవ్వుమని తలుపు దగ్గర కురికింది.

జాన్ ముందుకు గెంతి రివాల్వర్‌ని అందుకున్నాడు.

లాల్ విసురుగా కదిలి వెనుక నుంచి ఆమె చేతులు పట్టి లాగాడు.

జాన్ అతనికి రివాల్వర్ గురిపెట్టి, "కదలకు, బాస్టర్డ్" అన్నాడు.

లాల్ ఆమెని కుర్చీలో కూలేశాడు. "చెప్పు! నరేష్‌ని ఎందుకు చంపావు?"

"నేను చంపలేదు!" అర్చిందామె.

"ఇప్పుడు బుకాయించలేవు!"

"నన్నొదలండి—మీ రెవరసలు?"

"లాల్ అండ్ జాన్."

"ఓహ్!"

"నువ్విప్పుడు బుకాయించలేవు! నిన్న సాయంత్రం నువ్వు నరేష్‌ని అతనింట్లో చంపి, పెద్ద నాటకమాడావు. అతని భార్యని తెలివి పోగొట్టి, ఆమె వేలి ముద్రలు అక్కడంతా అద్ది, ఆమె గొంతులో నాకు ఫోన్ చేసి, ఆమెను కారులో వేసుకొని పారిపోయావు!"

"నోర్మూయ్యండి!"

"కానీ సిటీ దాటుతున్నప్పుడు ఆమెకు తెలివి వచ్చింది. లేచి వెనుక నుంచి నీమీద దాడిచేసింది. నువ్వు చెట్టుకి పెట్టేశావు. ఆమె దిగి పారిపోతూంటే వెంబడించావు—యెక్కడో పట్టుకున్నావు. ఏం చేశావామెని?"

"చెప్పను! మీరు చెప్పేదంతా అబద్ధం!"

"ఆ కారులో నీ వేలిముద్రలున్నాయి. నువ్వీ కబోర్డులో దాచిన బట్టల మీద రక్తం మరకలున్నాయి. యెలా అబద్ధమంటావు?"

టేబుల్ మీద ఆమె చీరా జాకెట్టు, ఆమె ఒళ్ళోకి విసిరాడు లాల్.

"ఇవి నావి కావు!" అర్చిందామె.

జాన్ ఆ మనిషిని అడిగాడు, "నువ్వెవరివి, మిష్టర్?"

అతను తల అడ్డంగా వూపాడు.

"నువ్వు డిటెక్టివ్వి!"

"నో!"

"నీ పేరు దివాకర్!"

"నో!"

"మరి ఎలా వచ్చింది నీ దగ్గర ఈ రివాల్వర్?"

అతను మాట్లాడలేదు.

"సెర్చ్ హిమ్!" అన్నాడు లాల్.

జాన్ అతని జేబులు వెతికి ఒక కవరు తీశాడు. దాన్ని తెరచి చూసి, "పార్ట్నర్, కార్బన్ షీటు" అన్నాడు.

"ఇలా తే!" అన్నాడు లాల్.

జాన్ కవరు లాల్ మీదికి విసిరాడు. లాల్ అందుకుని అందులోంచి షీటు తీశాడు. దానిమీద స్పష్టంగా వున్న మేటరుని చూస్తూ, "వెల్, వెల్, గుడ్ అయిడియా! వన్ ప్లస్ వన్ టైపింగ్‌కి ఒక షీటే అవసరమవుతుంది. ఇదే మేటరున్న కార్బన్ షీటు నీ ఆఫీసులోనూ వుంది. ఇద్దన్న మాట నీ మోడస్ ఓపరెండి ..." అంటూ ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు.

ఆమె ముఖం పాలిపోయింది. దించుకుంది.

"ఓ.కే., ఇక బయల్దేరదామా సునీత దగ్గరికి?"

ఆమె ఆ మనిషివైపు గాభరాగా చూసింది.

అతని ముఖంలో కోపం, కసి వెల్లడవుతున్నాయి.

"కమాన్!" లాల్ ఆమె రెక్క పుచ్చుకు లాగాడు. "పార్ట్నర్, కిందికి వెళ్ళి నేను కృష్ణన్‌కి ఫోన్ చేస్తాను. అతనొచ్చే వరకు ఇతనికి కాస్త వినోదం కల్గిస్తూ వుండు!"

12

కారు స్టార్టుచేస్తూ అడిగాడు లాల్, "చెప్పు, ఎటు పోవాలి?"

ఆమె నీరసంగా పలికింది, "మార్కెట్ పల్లివైపు పోనివ్వండి."

"గుడ్ —" పోనిచ్చాడు లాల్. కారు పోతున్నప్పుడు అన్నాడు మళ్ళీ, "నరేష్‌ని యెందుకు చంపావో చెప్పనే

లేదు."

"మాకు అడ్డొచ్చాడు" అందామె.

"ఓహ్, అతను నీ పార్ట్‌నర్ కాదన్నమాట!"

"కాదు."

"మరెలా వచ్చాడు అడ్డు?"

"మా రహస్యం తెలుసుకున్నాడు. మొదట్లో ఆఫీసు ఎగ్గొడ్తూంటే భార్యతో గొడవలనుకున్నాను. ఎక్కడో గడిపి వస్తున్నాడనుకున్నాను. కానీ నిన్న ఉదయమే తెలిసింది, అతను మా కలాపాల్ని కనిపెడ్తున్నాడని. ఆఫీసు మాని బొంబే వెళ్ళి వస్తున్నాడని. అక్కడ అతన్ని—మీరిప్పుడు పట్టుకున్నతన్ని గురించి ఆరాలు తీస్తున్నాడని. అతని పేరు గుల్ తాజ్ మొహిద్దీన్. పాకిస్తానీ ఏజెంట్ అతనే నా పార్ట్‌నర్. మూడు నెలల క్రితం పరిచయమయ్యాడు. జపాన్ కొలాబరేషన్‌కి సంబంధించిన వివరాలు అందిస్తూంటే మంచి బహుమానం, పారితోషికం ఇస్తానన్నాడు...."

లాల్ ఆమెని ఓ క్షణం సూటిగా చూశాడు. "వెల్! అప్పుడు?"

ఆమె చెప్పసాగింది, "ఆ పాక్ ఏజెంట్ నన్నలా కోరాడు. మా కొలాబరేటర్స్‌తో కరస్పాండెన్స్ తనకు అందిస్తూండమని చెప్పాడు. వాళ్ళకు మేం పంపే లెటర్స్‌ని డబుల్ కార్బన్స్‌తో టైపుచేసి, అందులో ఒకటి తనకు బొంబాయి అడ్రసుకు పోస్టు చేస్తూండమని అన్నాడు.

"అలాగే చేస్తున్నాను. మా బాస్‌కి తెలియదు. ఆ ఏజెంట్‌కా డిజైన్స్ మీద కన్నుంది. అవి యెప్పుడు యెక్కడ మాకందజేస్తారో, ఆ వివరాలు కావాలి

ముఖ్యంగా. వాటి సెక్యూరిటీ విషయంలో కంపెనీ తీసు కుంటున్న జాగ్రత్తల్ని గురించి నిన్ననే డాక్యుమెంట్ పంపడం జరిగింది, జపాన్ కి. అందులోనే ఆ డిజైన్స్‌ని అందించడానికి ఈ నెల ఇరవై తొమ్మిదన వస్తున్న వాళ్ళ మనిషిని రిసీవ్ చేసుకోడానికి సిద్ధంగా వున్నామని కూడా తెలుపడం జరిగింది. దీని కాపీ నేను తీసి వుంచాను, తాజ్ కు పంపాలని. కానీ అతను నిన్న ఉదయమే ఫోన్ చేశాడు బొంబాయినుంచి—"

"ఏమని?" అన్నాడు లాల్. అతని కళ్ళు డ్రైవింగ్ మిర్రర్ లో వెనుక కన్పిస్తున్న టాక్సీ మీద పడ్డాయి. వేగం తగ్గిస్తూ దాన్ని దగ్గరగా, అనుమానంగా చూశాడు. వెంటనే అతని ముఖంమీద నవ్వు వెలిసింది. వేగం పెంచుతూ అడిగాడు మళ్ళీ, "ఏమని ఫోన్ చేశాడు?"

"మన సంగతి యెవరికో తెలిసిపోయిందని! అదెవరో కాదు—ఈ నరేష్ కుమారే! మొన్న రాత్రి బొంబాయిలో తాజ్ ఫ్లాట్ లో రహస్యంగా సోదా చేస్తూ, అప్పుడే తాజ్ రావడంతో అతన్ని కొట్టి పారిపోయాడట! అతన్ని గుర్తుపట్టి తాజ్ వెంటనే చంపేయాలను కున్నాడట. కానీ బొంబాయిలో అతని చావు కాంప్లి కేషన్స్ తెస్తుందని విరమించుకున్నాడట. అతని చావు అతని ఇంటి దగ్గరే, అతని కుటుంబ కారణాలవల్లే జరిగినట్లు సృష్టిస్తే బాగుంటుందనుకున్నాడట—"

"బాగానే అనుకున్నాడు" అన్నాడు లాల్, వెనుక ఆ టాక్సీని గమనిస్తూ.

"ఆ పని నన్ను చెయ్యమని చెప్పి, చెయ్యకపోతే నాకొచ్చే ప్రమాదాన్ని హెచ్చరించాడు. అదెలా చేయాలో కూడా చెప్పాడు ఫోన్ లోనే! నాకు తప్ప

లేదు. నరేష్‌వల్ల నా ఉద్యోగానికే కాదు — ఉనికికి కూడా ప్రమాదం వుంది.... నిన్న సాయంత్రం గుట్టుగా అతనింటికెళ్ళాను. ఇంట్లో ఎవరూ లేరు. అతను బొంబాయి నుంచి వచ్చాడో లేదో తెలియదు. నేను వెనుక దాక్కు-న్నాను, అప్పుడే సునీత వచ్చింది కారులో. ఆమె చాలా ఆందోళనగా కన్పించింది .... కానీ అప్పుడే వచ్చేశాడు!"

"అప్పుడేం చేశావ్?"

"నేను వాళ్ళ మాటలు విన్నాను, కిచెన్‌లో దాగి. వాళ్ళు హాలులో వున్నారు. అతడెలా తప్పించుకొచ్చాడో చెప్తున్నాడు. రాత్రే ఆమెకు ఫోన్ చేశాడట బొంబాయి నుంచి, ఉదయం వచ్చేస్తున్నట్టు. అతడలా రాకపోతే ఆమె చాలా ఆందోళన చెంది, వనజ అనే ఆమె దగ్గరికి వురికిందట. ఆమె మీ డిటెక్టివ్‌ల సహాయం కోరుతానని వెళ్ళిందట.... ఈ మాటలు నాకెంతో బాగా తోచాయి. వాళ్ళు తాము పోట్లాడుకుని దూరంగా గడుపుతున్నట్లు నమ్మిస్తున్నారు. ఇప్పుడతను చస్తే వేరే మోటివ్ వెతకనవసరం లేదు పోలీసులు, ఆమే చంపిందనుకోవడానికి!"

"అవును."

"అప్పుడాలస్యం చేయకుండా కిచ్‌లోంచి కత్తితో పరుగెత్తుకెళ్ళి అతన్ని కడుపులో పొడిచాను, అంతే. ఆమె అడ్డొస్తే తల పట్టి గోడకి బాదాను. తెలివి తప్పి కిందపడింది. అతడింకా ప్రాణాలతో వుంటే పొడిచి—పొడిచి—చంపేశాను."

"అప్పుడు?"

"మీరన్నట్టు కత్తి మీదా ఫోను మీదా ఆమె వేలి ముద్రలు అద్దాను. ఆమె పేరుతో మీకు ఫోన్ చేశాను. ఆమెను కారులో వెనుక సీటు కింద వేసుకొని వెళ్ళి

పోయాను."

"ఏం చేద్దామని?"

"హత్యా నేరం ఆమె మీద సృష్టించాం, ఆమె సజీవంగా ఉండకూడదన్నాడు తాజ్. కూకట్ పల్లిలో అతనొక ఇల్లు అద్దెకి తీసుకుని ఉంచుకున్నాడెప్పుడో. అక్కడ బంధించమన్నాడు. మర్నాడు తనొచ్చి చంపుతానన్నాడు. నేనలాగే తీసికెళ్తోంటే మధ్య దారిలో ఆమె లేచి నన్ను కొట్టి పారిపోయింది. నేనెలాగో వెతికి పట్టుకుని ఈడ్చుకెళ్ళి ఆ యింట్లో పడేశాను — ఇప్పుడక్కడే వుంది."

"ఈ ఏజెంట్ యెప్పుడొచ్చాడు?"

"మధ్యాహ్నమే, ఇంకా ఆ యింటికి వెళ్ళలేదు. అతని కోసం లీవు పెట్టి వున్నాను. రాగానే అతడికా కార్బన్ అందించాను. ఇరవై తొమ్మిదన ఆ డిజైన్స్ మా కందించేటప్పుడు నేనూ అక్కడ వుంటాను కాబట్టి వాటిని రహస్యంగా ఫోటోలు తీయమన్నాడు. మినియేచర్ కెమేరా ఇస్తానన్నాడు."

"కానీ—అక్కడ్నుంచి సునీత తప్పించుకుంటేనో?" అన్నాడు లాల్. వెనుక ఆ టాక్సీని చూస్తూ, "ఆమెను అప్పుడే చంపేస్తే మంచిది కదా?"

ఆమె చటుక్కున లాల్‌ని చూసింది. ఆమె కళ్ళల్లో ఏవో భావాలు వ్యక్తమయ్యాయి.

"నేనలాగే అనుకున్నాను. కానీ తాజ్ తనే చంపుతానన్నాడు వచ్చి. ఆడవాళ్ళని చంపే పద్ధతి వుందట... వూరికే చంపేయడట...."

"ఓహ్, హి మస్టు బి ఎ సెక్స్ మేనియక్."

"అవును, నన్నూ వదల్లేదతను!"

"నీమీద సానుభూతి లేదు నాకు, మేనియక్స్‌తో సావాసం చేసేవాళ్ళు మృగాలుగా మారిపోతారు. మరి దివాకర్ సంగతేమిటి—?"
"దివాకర్ ఎవరు?" యెదురు ప్రశ్నించిందామె.
"బ్లడీ డిటెక్టివ్."
"నాకు తెలియదు."
లాల్ నవ్వాడు, "ఇంకా బుకాయింపు లెందుకు? నీ ఫ్లాట్‌లో అతని విజిటింగ్ కార్డు దొరికింది..."
ఆమె ముఖం ఎర్రబడింది. తీక్షణంగా చూసింది.
లాల్ నవ్వాడు, "బహుశ ఈ రోజే అతను నీ ఫ్లాట్‌ని దర్శించి బిజినెస్ మాట్లాడాడు. నువ్వు హత్య చేసి పారిపోతుండగా చూశాడు. పచ్చ కాయితాలు దొరుకుతాయనుకున్నాడు. నీ దగ్గర హాజరువేశాడు. నువ్వు భయపడి లొంగివుంటావు. కానీ నీ ఏజెంట్ ఇప్పుడా క్రూక్‌కి పచ్చ కాగితాలకి బదులు మెడకి ఉచ్చు బిగించా లనుకొని వుంటాడు—లేక బిగించేశాడా అప్పుడే?"
ఆమె ముఖం మరింత ఎర్రబడింది. నోరు విప్పలేదు.
"వెల్, కనీసం సునీత దక్కింది! ఆమె నీకేమేం చెప్పింది?"
"పిచ్చిగా వాగింది! మా అంతు చూస్తుందట! నేను నమ్మలేదు. భర్త తన ఉద్యోగం కోల్పోయే పరిస్థితి ఏర్పడితే, మేనేజిమెంట్ మెప్పు పొందడానికి అనుకోకుండా తగిలిన ఈ ఎడ్వెంచర్‌కి పూనుకున్నాడట! ఆమె సహకరించిందట! అతను బ్రతికివుండి సాధిస్తే కంపెనీ సత్కరించేది! కానీ...."
"మీరు సహకరించలేదు" పూర్తిచేశాడు లాల్.
ఆమె సూచనలిస్తోంటే డ్రైవ్ చేసి ఆమె చెప్పిన

ఇంటిముందు కారాపాడు. ఇద్దరూ దిగారు.

ఆమె ముందు నడిచింది. లాల్ వెనుక వెళ్ళాడు.

పరిసరాలన్నీ నిశ్శబ్దంగా, నిర్జనంగా ఉన్నాయి.

ఆమె తలుపు చేరుకొని చిన్నగా కొట్టింది. లాల్ ఆమె ప్రక్కన నిలబడ్డాడు.

గబుక్కున తలుపు తీసి ఒక మనిషి వెలుపలికొచ్చాడు.

అతని చేతిలో రివాల్వర్ వుంది, "హేండ్సప్, మిష్టర్ లాల్!" అన్నాడతను గురిపెట్టి, క్రూరంగా.

లాల్ కలవరంగా ఆమెని చూశాడు. ఆమె ఆ మనిషి వెనక్కి గెంతింది.

"మిష్టర్ లాల్!" హెచ్చరించాడా మనిషి మళ్ళీ.

"దివాకర్?" అన్నాడు లాల్, చేతులెత్తుతూ.

"యస్, నేనిక్కడ గార్డు చేస్తున్నాను. ఈ జాబ్‌కి ఈమె అదనంగా ఇస్తానంది. కానీ మీరొచ్చి చెడగొట్టేశారు. టు హెల్ విత్ ఇట్! చెక్కేస్తున్నాను. కమాన్ మీనా, పారిపోవాలి!"

అతడామె చెయ్యి పట్టుకుని అడుగులేశాడు.

"మిష్టర్ లాల్, మమ్మల్ని పట్టుకోకండి. మిమ్మల్ని షూట్ చేయడానికి వెనుకాడను!" హెచ్చరించాడు మళ్ళీ.

ఆమె లాల్‌ని చూసి హేళనగా నవ్వింది.

"టాటా, పూర్ డిటెక్టివ్!"

వాళ్ళిద్దరు వెళ్ళిపోతూంటే, లాల్ నోరు తెరచుకుని చూడసాగాడు.

తేరుకొని కసురుకుంటూ ఇంట్లో దూరికాడు.

గదిలో ఆమె మంచంమీద కట్టిపడేసి వుంది. నోరు కూడా కట్టేసి ఉంది. జీవం లేనట్టు ఉంది.

లాల్ గబగబా కట్లు విప్పేశాడు.

"భయంలేదు, నేను డిటెక్టివ్ ని. కమాన్, నాతో రండి!" ఆమె చేయిపట్టి లేపాడు.

"ఓహ్, వాళ్ళు హంతకులు! వాళ్ళెందుకు పోనిచ్చారు!" అర్చిందామె లేస్తూ.

"తప్పలేదు. పదండి వెళ్ళిపోదాం...."

టాక్సీలో వెంటాడిన మనిషి గబగబా ఇంట్లోకొచ్చాడు.

"మిస్టర్ డిటెక్టివ్! మర్యాదగా అమ్మాయిని అప్పగించండి" అన్నాడతను.

అతని చేతిలో దుడ్డు కర్ర ఉంది.

"నేనెవరో వాళ్ళకి తెలియదు. వెళ్ళిపోతూంటే వెనుక నుంచి తలలమీద కొట్టి, మీ కారులో పడేశాను. ఇదిగో రివాల్వర్" అన్నాడు మళ్ళీ, రివాల్వర్ అందిస్తూ.

ఉలిక్కిపడి, విస్మయంగా చూశాడతన్ని లాల్.

"నన్ను షాడో చేస్తోంటే నవ్వుకున్నాను. మీరింత గొప్ప ఘనకార్యం చేస్తారనుకోలేదు!" అన్నాడు అతన్ని చూస్తూ.

ముగ్గురూ బయటికి అడుగులేశారు.

—:అయిపోయింది:—